

עיריין כודישיין תליתאה

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ד

דברים קדושים ומדהיבים גובעים ממעין קודש קדשים
מאורן שכ ישראל כ"ק מורינו ורבינו הקדוש צ"ע
מרוזין זצלה"ה ובנו האר"י הקדוש אדמ"ר
אביר יעקב מסאדינערא זצלה"ה

נעתקו מפי כתבים של הרב חסיד היקר פאר היחס
מ"ה שמשון דוד ז"ל מזאלישטישק מחסידי
רוזין קדמאי ששמע מפה לאוזן אמרי קודש
הללו ונאספו ונסדרו ע"י הצעיר
באלפי יהודה וישראל
אלי מרדכי לויפבאהן נ"י
מתגורר בק"ק מיעלעץ יע"א

דעת לנכון נקל שדברים יקרים כאלה היוצאים מפי קדושי עליון איצ להסכמה יען כי להם
דומי תהלה. אבל זאת אודיע נאמנר כי אצלתי לי ברכה במבית ישראל המטליים
מקום אבותיהם הקי שתמכו בירי והשפיעו עלי משמעת קרשם אשר חסן די בירי
יצ ליח יביר שיחול עלי ועל כל דנלוים אלי ברכת צדיקי ישראל אכיר;

תעודת אדמו"ר הדרוש אביר יעקב שליט"א מסאדאגורא

בעהשיית

כאשר ידידנו החסיד המופלג מר"ה אלי' מרדכי לויסבאהן נ"י
מעיר מיעליטש הציע לפני אדמו"ר הק' שליט"א כי נפשי : וותה ויעש.
להדפיס מאמרי' הק' הנובעי' מצדיקי דרושי עליונים וצללה"ה. ובכך ציוה
אדמו"ר הק' שליט"א לכתוב. אשר אי"ה בעת צאתו מבית הדנים יקח גם
הוא ספר אחד כמחיר אשר יושת עליו מהמיל וממנו יראו וכן יעשו
כאנ"ש. וע"ז באעה"ז פה סאד"ג כ"ז אדר תרע"ד

אברהם ווינשטאזק

שומר משמרת פקודת

הק' שליט"א

פה סאדאגורא

הקדמה

לספר עירין מדישין תליתאה מהמור"ל.

דרש האי נלילאה עלי דרב חסרא ברוך חסנא דיהיב אוריין תליתאי, עיי תליתאי ביום תליתאי, בירחא תליתאי, לעם תליתאי (שבת רף פ"ח ע"א) עיין פרשיי עי עם תליתאי היינו כהנים לויים ישראלים עיי תליתאי משה רבינו שהוא שלישי לבטן מרים אדרן משה ע"ש. ואני בעניי אמרתי ריש ניכ לרמו באיפן אחר פ"י עם תליתאי דרנה מבואר בסי דעיקרים לדפילוסוף דאלקי הרי יוסף אלבו זיל דעקרי דתינו שלשה המה היינו אחדות דבורא, שכר ועונש, תורה, מן רשמים, וכוה הוא חולה על הרמבים שלפי דעת הרמבים י"ג המה ולפי דעת העקריי שלשה עמודי התוך אשר בנין עולי והרת עומדים עניהם המת השלשה דנוכרים, וזרו עם תליתאי האחוזים בשלשה עבודות אהבה שבינינו ובין אדונינו והחיס דמשולש לא במהדרד ינתק ומבואר בכעל העקידה ורעוללות אפרים כי שלשד דברים יש בעולם, טוב, ערב, מעיל, לרעתי ג' אלה נגד שלשה הסבוארים טוב הוא אחדות הבואר ברוך הוא עיד טעמו וראו כי טוב די (תלים ליד) ערב סובב הולך על שכר ועונש יען כי ערב לאיש לעבוד עבודתו בעולם השפל הזה לקבל שכרו בעולם הנגזי וכפי המבואר בזה"ק דלא ליכל נרמא דכיסופא, מועיל רוא תועלת הנצחית הנמשכת מתורתנו הקדושה אשר לא תחליף ולא תמיר דתה עדי עד כאמרם ז"ל במסכת ע"ז על הפ' אם לא בריתי יוסם ומלילה כו' ודוא עיקר מוחלט לפיזו מצינו ראינו כי אחרון אחרון חביב הוא השלישי תכלית המועיל, ולעימת ג' אלה הנזכרים ירמזון דברי החוקר בעקירת יצחק חומר צורה, ותכלית, ועיקר הוא דתכלית שהוא סוף המעשה במחשבה תחלה, אמנם לכל דבר יש קץ ותכלית לא כן תורתנו הקדושה אשר תכליתה נשגבה מני ים רחבה, וז"כ דיה עיה (תהלים קי"ט) לכל תכלך ראיתי קץ רחבה מצותך מאד, רצונו כי מצות תוהיך אין לדמות תכליתה לתכלית אחר לזיא לכל תכלך כו' אמנם תכלית מצותך, רחבה מאד, לזאת הנני מגיש לפניכם דיום ברכתי ברכה המשולשית בתורה שהוא דמועיל לתועלת הנצחית ובגללה קראתי בשם, עירין קדישין תליתאד"י יען למספר הזה שכח ותהלה יאתה ביתר שאת כמאמר הגמרא הניל שנים רעיא מהימנא מדישא מוכחר האנושי ה' לבטן השלישי וכמו כן ר' יוסף עבד ל"י ענלא תילתא ביומא דעצרתא פרשיי שלישי לבטן ואמר אי לאו האי יומא כמה יוסף איכא בשוקא רצונו שתוהיך הוא מביאה את האדם לתכלית דמועיל ובשבילה נקרא מין דאנושי בשם אדם כטעם זאת תורת האדם כאמרם ז"ל אתם קרוים אדם כו' סחמת שאין לרם דתורה והמצות שבשבילם ניכר צלם אלקים באדם ובשבילן אמר דקביה נעשה אדם בצלמנו ובדמותנו והנד השם אדם סובל כי פירושים אחר מנורת אדמה לעלין והשנית משורש אדמה הראשון רוא מדרגה נכוהה והשנ היא מדרגה שפלד ושנידם כאחת ישנם אצל האדם, כי ברתקשורתו בכשר עליון ובדביקות אלוקית יותר בדמיונו ידמד לעליון לזד יאתה זכרון שפלותו בהי אדמה, ולזה מצינו אצל משר רבינו וראיש משה עניו מאד מכל אדם אשר ער פני הארמר גם אצל (א) יחזקאל הנביא אחרי חזיונו מרכבד השלמה מראות

(א) עיין זוהר תרוסה שלכן נקרא בן בוזי שבזה עצמו לפני דגרול סמנו בנין דא זכי לקרוא בן אדם ע"ש מובא בס' שערי הקדושה לרמקובל האלקי ר"ח וישאל ז"ל

פרשיי

מראות הרוחניות אלקית אצל נהר כבר קראהו די בשם בן אדם לעוררו על שפלותו לכל יתנאה, ותכלית השפלות לא יזכה בו אדם בלי התורה כאמרם רז"ל למה התורה נמשלה למים מה מים אינה הולכת אלא למקום נמוך כך התורה ומבואר בסי' סדרש פנחס להקדוש מקארעץ על הפסי' די מלך נאות לבש מה שהצדיקים ותיח משלימים דנאוד ממנה לובש הפכיה ויש לרמז כונת הנמרא כפי הענין הזה (שבת קמ"ה ע"ב) מפני מה תיח שבכבל מצוינים (ב) מפני שאינם בני תורה וקי' ודא תיח צריכים לילך בבנדים נקיים כמבואר (בשבת קיד.) תיח שנמצא רכב על בנדו חיב סיתה שנאמר כל משנאי אורבי מות אל תקרי משנאי אלא משנואי, אלא זו כינת הנמרא הנ"ל מחמת שתיח שבכבל לא התנהגו בשפלות רוח כיאות לתיח האמיתים וזה אמרם מפני מה תיח מצוינים בלבושירים ודקביה לא ילבוש לבושים כדרך סדרש פנחס דניל מפני שאינם בית שלא דניעו לתכלת השפלות ולא ישיגו אור תורה לדקרא בית הוצא לנו מזה שמררנית עניות אמיתית והשנת השלימות שירגיש בעצמו דביא דוא דתוהיק אשר בנלל זה הנני מותח לפניכם שערי תורה המאירה ממאורן של ישראל עיר וקדיש אדונינו מור מריזן זייע שבאור צדקתו וחסידותו דלכו רכבות מעמנו ועורנו זרח אור שמשו בחצרות דקודש צילה דטהימניתא צל נכר, דצדיקים הקדושים אשר בארץ דמה די יאריך ימידם וישנ תידם בטוב ובנעימים, ומאור תורתם יאירו להשיג מדת דדתכסלות והשתוות כאשר אמר נור ישראל קודש דקדישים הצדיק הקדוש אביר יעקב האריי מסריגורא זייע טוב תורה עם דרך ארץ רצינו מדת דשפלות של ארץ שצריך האדם ללמיד מן ארץ שאדם רוקק ועוש- צרכיו וכל מיני כזיונות עלי ארץ ודוא סובלת חרפתד ועלכונה וכדרך הזה צריך כל האדם לילך ואז טוב לו בזה ובכא ורי' יזכינו לעסוק בתורתנו כל ימי חיינו, וישים בלבנו אריבתו ויראתו ולדנות בתורתו כחיים של עושר וכבוד וכל טוב ונזכה לשמוע קול מכשר טוב ששמיע שלום כמדרר כימינו א"ס.

באתי עה"ח היום יום ה' ויקרא נהג"ה תור"ה לפ"ה פה מיעלעץ:

הק' אלי' מרדכי דויפבאהן בהרב המאוה"ג הר"י אר"י

הכ"מ דיין ומו"מ דמ"ק דעמכיש נכד (המאוה"ג) הצדיק רשבכה"ג

ריש בי דינא ומדברנא דאומתא הר' יצחק הרירת זצ"ל

העתמה כתבי כודש מתורתו של הה"צ קו"ק מוהר"י זצלה"ה מרוזין

בראשית

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. זו יראה עלאה יראת הרוממות. בנין דאיהו רב ושליט. עיסרא ושרשא דכל עלמין, ואיהו מלעיל כל עלמין, ותחת כל עלמין, ואיהו מסבב כל עלמין, ולית אתר פנוי מניה וכמצבויי עבוד בחיל שמיא וארקא— והארץ היתה תהו וכוהו. הוא יראה תתאה, יראת העונש כמיש והאלקים עשה שיראו מלפניו. וכתוב דע כי על כל אלה יביאך אלקים במשפט. ועיי יראה תתאה יראת העונש ויכל להיות סמויט ויעשה תשובה. ומה יבוא ליראה עלאה עם חסדים טובים. וזהו ורוח אלקים מדת היראה מרחפת על פני המים כחיי חסדים טובים, ואז ויאמר אלקים מדהיד יהי אור. מהדיר כמו שפרשי זיל רצה הקכיה לברוא את העולם במדהיד וראה שאין העולם מתקיים ושיתתק עמו מדהיר. וזהו שנאמר כיום ברא די אלקים ארץ ושמי מדהיד כבר הוי עליונו. די. מעתה יתנהג במדת הרחמים ובמדת החסד.

נח

אברה תולדות נח כוי אלה תולדות השמים והארץ בהבראם אית בהבראם אלא באברהם, איא אברה; נקרא הצדיק כידוע שבשבילו נקרא העולם ולכן הצדיק נקי אב והעולם כחיי תולדות וזשפרשי עיה עיקר תולדותיהם שי צ מעיש פיי עיקר קיום העולם הם המעיט והעיקר מהמעשיט היא האמונה כמאמרם זיל בא חבקוק והעמידם על אחת צדיק באמונתו יחיי כי מי שיש לו אמינר באמת מזה יכיל לבא ליראה פנימית ולא יצטרך עוד חיו ליראת דעונש מפני שכבר הוא מאמין ומד שפירש רשיי זיל שנח מקטני אמנה הוי פיי שלא הכנים האמונה באמת באנשי דורו ולכן באו לידי יראת העונש אבל באאי"עה נאמר והאמין בדי פועל יוצא פיי שהכנים האמונה כלב אנשי דורו ויש רשיי זיל יש מרבתינו דורשים לשבח שאלו הוי ברורו של אברהם הוי צדיק יותר כי דורו של נח לא היו ראויים לכן לא הוי יכול לדכנים בדם האמונה ורמ הוא הוי צדיק כשיב שאלו הוי בדורו של אברהי שהי ראויים ודאי הוי מכנים גם נח בהם האמונה ולכן הוי אז צדיק יותר ויש דורשים לננאי לפי דורו הוי צדיק פיי לפי שדורו לא היו ראויים לכן הוי נח צדיק תמים הגם שלא הכנים בהם האמונה אבל אלו הוי ברורו של איא עיה שהיו ראויים ולא הוי מכנים בהם האמונה אז לא הוי נחשב לכלום כי הצדיק צריך להכנים אמונה כלב אנשי דורו:

ויצא

ויצא יעקב מביש כו' כתוב סמוי הנד יש כו' מיני עכרות דבויית אחד בתותים ומעשיט
 ב' בעניני נשמיים ודארם הפשוט צריך עכ"פ לקיים הפסוק כפשוטו אך אצל
 הצדיק פירושו שיסוד הרע מכיד נשמים וישאר אך רטוב בהסירו כל כח וחיות מהרע
 ויעלה הכל להבוייתיש וזהו בקש שלו' שיעשה גם מליצהיה' טוב כמיש ואהבת אדיא בכל
 לבכך בשני יצירך ורדהו להוציא ניהיק מעומכ דקליפות וזהו ויצא יעקב מבאיר שביע
 בנימי תרשיו כמנין תריג מצות ואהו יר שדס תרין גרפיין. עוד איא מבאר שבע. כאר זו
 התורה כאר מים חיים. שבע רומז אל ז' מדות ואז וילך חרנה רשאי לדרורד איע
 להוציא הניציהיק מעומק הכליפות ולכאורה אין חידוש בזה מאחר שכבר קיים ככל הניל
 אך איא בעת שהצדיק יורד ומשפיל איע להוציא בלעו מפיו אז נוטלים ממנו כל המוחין
 והמדריגות שלו כדי שיהיה נסיון אמתי בזה. וזהו ויסע במקום פי' כשהצדיק מוריד איע
 למקומות הנמוכים. אז וילן שם כי בא השמש פירשי ששקעה לו חמה מתאום פי' שנלקח
 סאתו כל המוחין וכל המדריגות אבל ק' אך לא יפחד אז להוריד איע למקום מסוכן כזה
 איא מפני שדרושם הנשאר בו מעבודתו ודלוכו בקודש בזה יאחו הצדיק דרכו וילך
 לבטח בדרך אם נשכח מאדם דבר מה. עיי הרשימה שנשאר במוחו יכול לזכור הנשכח
 ממנו כיכ הצדיק עיי הרשימה שנשארה אצלו ויכול לעלות ולחזור למקומו ולמדריגתו
 וזהו שפירשי יציאת צדיק מן המקום עושה רושם כניל. וזהו כוונתו ניכ כיו שהצדיק בעיר
 הוא הודה הוא זיוה פי' עם כל המדריגות שלו יצא משם להעלות ניציהיק מהקליפות פנה
 הודו וכיו פי' שלוקחים ממנו כל המוחין כניל להגדיל הכניין. ויקח מאבני המקום. הנה
 יש אבן מאסו הבונים היתה לריס ויש בחיי אבן נגף וצור מכשול רומזים ליציט וליצהיר
 חשפירשי בלשונו דזהב התחילו אבנים מריכות זו זאת אומרת כו' כי היציט אומר להאדם
 שעיי דרכו והלוכו בקודש יזכה לכל המדריגות הרמות והיצהיר מסיתו שילך אחריו מיד
 עשאן הקביה אבן אחת ונעשה שלום בנייהם שהוכרח היצהיר להיות כפוף להיציט וזהו
 ויכה את האבן פי' גם האבן נגף שהוא היצהיר וישם מראשתיו היינו שהעלה בחיי עשי
 לבחיי ראש הוא חכמה בחיי אבן מאסו דכונים כו' והנה סולם מוצב איצה וראשו מגיע
 השם סה פי' הגם שעומק בענינים נשמיים בארציות עכ"ז מעלה אותם השמימה והנה
 מלאכי אלהים הצדיקים נק' כן כמו ויהיו מלעיבים כמלאכי אלקים עולים ויורדים בו פי'
 יכולים להעלות כרדי לשורשם ועוד איא והנה מיא עולים ויורדים בו ופירשי עולים תחלה
 ואח"כ יורדים פי' שאריכים להיות מקודם בחיי עולים ואח"כ יורדים להוציא ניהיק משם
 ואז והנה ר' ניצב עליו פי' שבוה נעשה מרכבה לשכינה ופירשי לשמרו כי הבוכיה ישמרהו
 שלא ישאר חיו שמה. ויקץ יעקב משנתו דצדיק בירידתו יתעורר עיי הרשימה כניל ויאמר
 אבן יש ר' במקום הזה ותרנומו בקושטא פי' שרואה שנם שם חיות אלקות כמיש ואתה
 סחיי איכ ואנכי לא ידעתי היינו שנסתלק ממני הדעת וירא פי' שבא ליראה ויאמר מה
 נורא המכום הזה ותרנומו מה דחילא אתרא דדין פי' איזה יראה היא כי אית יראה ואית
 יראה אין זה כיא בית אלקים ותרנומו לית דין אתר הדינט אלהן אתר דרעוא כו' מן קדם ר'
 פי' שהוא יראה פנימית שהקביה חפץ בה עיר מה דיא שואל מעמך כיא ליראה. וזה שער
 השמים עריה זה השער לר' שהוא שער לכל המדריגות: וידר יעמכ נדר ויאמר כו' יעקב
 הוא

הוא מרת תפארת בחיי רחמים אלקים מדהרד וזהו אם יהי אלמים עמרי שיומק מרהרד במדריד בחיי תתן אמת ליעקב ליתן לו לחם לאכול פוי לדעלות נהיק. ובגד ללבוש איא בגד לי בנידה פוי דברים שרם ערומים סכל לעשות להם לבושים. ושבתו בשלום אל בית אבי ערדי'ב בקש שלום שיהיי שלום בין בי היצרים שנם יצהיר יסכים לבחיי דטוב והוי די לי לאלרים שיוכלל הדינים ברחמים וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך מעשר בתרא כמעשר קמא. פוי כמו שעובר בתותים כמיב העבודד בעניני נשמיים בלי יאום פניי אך זך ונקי ומהפך רחומר לצורה ועושה הכל בלתי לדי לבדו לעשות ניר למי שאמר והיה העולם השית יעזור לנו להיות סמויט שיתבטל הרע לגמרי מן העולם גכלל ובפרט והכל יתהפך עלינו לטובה: וידר יעקב נדר לאמר וגוי. הנה טעם דנלות החל הזה. הוא לברר ניצדיק ולעשות בירוים אולם יש פחד בל יפול חיו לבחיי הרע והעצה לזה לקיים שויתי די לגנדי תמיד. וזהו וירר יעקב נדר לאמר סרו תיבת לאמר ויאמר די צריך לכתוב אלא הענין היא כי יעאעיה תיקן לדורות הבאים אשר כל איש ישראל יאמר תמיד אם יהי אלקים עמדי וכמעשה שהובא בתרא. באחר מישראל אשר לא אמר כן סמוי עיש מה שעלתה בידו עד שאלירו זליט נילה לו טעמו ואז קבל עליו לומר תמיד אייה. ולזה יאמר נא ישראל תמיד אם יהי אלקים עמרי. ואם זה אינו תלוי אלא ודאי. פוי אינו רשות אלא חובה שחייב כל אדם לקיים שויתי די לגנדי תמיד ואז ישמרני בדרך הזה אשר הנני הולך ונתן לי לחם לאכול. דיינו לדעלות הניצהיק ובגד ללבוש כמיש והלבש אותך מחלצות. ושבתו בשלום אל בית אב — ופירשי שלם מן החטא הוא שנופל חיו מן הקדושה אל הרע ועייז נעשה חסר ונעשה מסך המבדיל חיו וזהו ושבתו בשלום אל בית אבי שאוכל להתקשר לרשית שלם מן החטא. היינו שנם הרע יסכים עמי וידפך לטוב. כענין יתמו חטאים חוטאים לא נאמר אלא חטאים ואז והי די לי לאלקים. אוכל לקבל יראה עלאה שהוא מבחיי הויי ב'ד. והאבן דזאת אשר שמתי מצבה וגוי יש אבן דקרושר. ואבן דמטיא ריל בחיי אבן דקרושה נקראת זאית. בזאת יבא אהרן אל הקודש. וזהו והאבן הזאת וגוי. יהי בית אלקים. כי בחיי סטיא היא רהיר עלמא דפרודא ויעאעיה תיקן ועשה אותו רהי בחיי בית וזהו יהי בית אלקים וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך פרושו חזיל מעשר בתרא כמעשר קמא ושם נאמר לא יגידך רע וכן בחיי מעשר בתרא לא תהי יניקה לדחיצונים נכ יש יפרש מעשר בתרא כמעשר קמא כי דארם צריך לשמור איע בכל עשיותיו הנשמיות שירי רכל בבחיי עשר הקדושה כמו מעשר קמא השי יעזור לנו בזכות אבותינו הקדושים ויהי שנוכל להבנים הכל אל הקדושה ויתמשכו עלינו השפעית טובות וחסדים טובים אמן.

וישב

וישב יעקב וגוי ופירשי בקש יעקב גוי קפץ עליו גוי ולכאורה יפלא למי ראוי השלוה והשקט יותר מצדיקים עובדי די באוייר עבודה תסה עבודה שלימה ועוד ביותר יפלא איכ אצל יעקב אעיה הלא התורה הוא נצחיות ועוד הלא כמה צדיקים היו שוכו לשני שולחנות בעולם רזר ועוהיב אלא נראה לי שאחזול משהרב בידטיה אין לו לרקביה אלא די אמות של הלכה בלבד ויעקב אעיה הי זקן ויושב בשיבה כמיש הכתוב ויעקב איש תם יושב אוהלים אדלו של תורה וכל כונתו בעבודתו להשכין שכנת כבודו בתחתונים

בתחתונים זה דוא וישב יעקב פי עיי ישיבתו באוהלו שית, בארץ להשכין שכיתו בכל ארצות מגורי לי מדור שיהיה דירתו בתחתונים גם בארץ כנען גם בנלות החל הזה אשר איי נקראת ארץ כנען כי ארץ ישראל דוא בחיי קרושה ומשחרב ביהסיק ונקראת ארץ כנען העיקר הוא להרביץ ישיבה ותורה ושפרשיי זיל בקש יעקב לישב בשלוח שאף בימי דנלות ימשוך השראת השכינה עיי תותפי יפץ עליו רוגזו של יוסף כי הצדיק העובד את די בתותיפ ועושה השראת השכינה בעוהיז הוא בן עוהיב כי הצדיקים צריכים להמשיך טובה עד כלל ישראל ניכ ורמון עם שהם בחיי עוהיז כי הצדיק עם כלל ישראל המד בחיי חומר וצורה הרומזים לבי עלמות עוהיז ועוהיב ושפרשיי זיל אלא שמבקשים פי שצריכין לבקש לישב בשלוח גם בעוהיז בחיי המון עם וכתוב תחת שלש רגזה ארץ וגוי וישראל צריבים להיות נשמעים בכיט בעולם דזה יותר מכל האומית וזהו רוגזו של יוסף מפני שדצדיק צריך ניכ להמשיך לישראל כיט וזהו אלה תולדות יעקב יוסף תולדותיהם שיצ הם מעיט ובמעייט ירמו כרן ישראל שיהי בבחי' יוסף ותאמר אסף אלקים את חרפתי איא שאף בימי דנלות יאסוף די את חרפתי שעכפי יתן די לישראל כיט כמו שיש לאוהיע שלא יהי נכזים ושפלים ונמוכים בין אוהיע ואחיז ותקרא שמו יוסף לאמור יוסף די לי בן פי שיוסף השיית לישראל כיט מצד שנקי בנימ למקום שתלך ההשפעה להם כיושר ולא עיי וולתם ועוד אפשר לומר כי העבודה מהצדיק שנקרא בן להקביה שיעשה גם איש דפשוט חביב לפני דשיי כבן וזהו יוסף די לי בן אחר פי לעשות גם האחר ניכ כבן וזהו שפרשיי אמר הקביה לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להם עבורם רב טוב לעוהיב אלא שמבקשים לישב בשלוח פי שמבקשים מהקביה לישב בשלוח בעוהיז שיהי שלוח עם כיט לישראל שהם בחיי עוהיז אנשי דחומר, שבע עשרה גיי טויב והוא הצדיק עיד אמרו צדיק כי טוב, הי' רועה את אחיו בצאן פי הצדיק רועה דורו כצאן וזה אעפי שהצדיק רואה את בני דורו כוי עכז טיען עבורם להקביה שינאלם כי מה שמעשיהם לא טובים יען שהם שפלים ונבזם ממשך וממורט בין דאומות ומענותיו מה יהי מזה, זהו נער, מה שהעם עושה מעשי נערות, את בני בלה ה, עבור שהם מבולבלים ביניהם ויבא יוסף הצדיק את דבתם רעה כל הרעות שיש להם בנלות החל הזה כפרשיי זיל כל רע שהי' רואה באחיו בני לאה הי' מספר לאביו שבשמים וממליץ עליהם טובות שעיי החשכות זהיסורין שסובלים עתה בנלות אינם יכולים להיטב מעשיהם ולשוב עליהם כדת מה לעשות זלכן צריך לגואלם מקדם ואז בלי ספק ומלאה הארץ דעה, את די וישבו מדרכם הרעה מספר די ומהרר נאוננו ועל צדיק הלז נאמר וישראל פי תפארת ישראל זה הקביה אהב את יוסף הצדיק הזה מכל אחיו הצדיקים כי בן זמונים הוא לו ותיא בר חכים הוא לי מפני שהוא טוען לפני השיית טענה הנשמעת שצריך לנאול את בניו נאולה שלימה ולהוציאם מאספילה לאורה במהרה בימינו אמן כיי

לחנוכה

מה שאמר בהנוכה צדיקים הראשונים אמרו שבחנוכה יוכל כל אים לפעול בעצמו שנה טובה ביותר מכל היויט כי בכל המועדים האתערותא הוא מתתא לעילה ובחנוכה מעילא לתתא ודים אדם הבא לפני המלך בבית מלכותו לבקש מאתו דבר או מדקרק עליו המלך אם ראוי לכך אם אינו ראוי למלא משאלתו לטובה מה שאין בן בזמן שהמלך בדרך אזי

אזי גם שאינו ראוי באמת עכ"ז אין המלך מדקדק אחריו ממדת הרחמנות ורנה חנוכה דיא נר מצוה ויו"ט הוא תורר אור לזר בנר חנוכה שרוא נר מצוה יוכל להושע מאת המלך מלכו ש"ע מצד המצור ומצד הרחמנות נם שאינו ראוי משא"כ יו"ט נקרא תורה אור לכן מתנרג השיי עם אדם עפ"י התורר ב"ש אומרים פוחת ודולך כנדר פרי החג ובה"א מוסף ודולך מעלין בקורש ולא מורידין פרי החג הם נגר ע"י אומות איז דקאי על רבעית ובי"ש בכל מקום מחמירין ז"ש פוחת ודילך פ"י שצריך אדם לחשוב ולשקול היטב את המאיו ולעשות תשובה כנדרן בעניים וסנופים הוא תשיבת דמשכל ותשובת הנדר וביה מקילין ואומרים מ.ס"ף והולך שיהי לו הרהור תשובה אמיתי ויוסף על עשיית דטוב וזו סמ"ט אז מסייעין אותו בזר שיוכל ללכת למעלה וזו שאמרו מעלין בקורש וכ"י כי הבא לטרר מסייעין אותו ומנביהים אותו ולא מורידין פ"י אין מנחחים אותו ליפול ח"ו א"א בבוא בית אל הצר"י הצדיק מסייעו ומנביהו למעלה וזהו שאמרו חז"ל במקו"י שהב"ת עומדין פ"י כשיבת עומד על מצב אחד ואינו יכול בעצמו ללכת מעלה אין צדיקים נמ"ר"י יכולים לעמוד ר"ל הצדיק נמור אינו מניחו לעמוד על מקום אח"י רק מסי עומנביהו שיוכל ללכת מדרגא לדרגא והלכה כביה מה נם בזמ"ן דזה שוראי אין נם אחד יוכל לעשות תשובה בעצמו ודאי צריך לס"ר. השיית ישפיע לישראל שנה טובה ברוחניות ובגשמיות. חר"י מלכים דוד המלך ע"ה בקש ארדוף אויבי ואשינם וכ"י אסא יהושפט ויחזקיהו בקשו מאת השיית שילחום להם נם יהודה המכבי"י היתה ישועתו כמה שאמר מי כמוד באלים ר"י רכח זה נמצא נם היום. שמן היא חכמה כ"ח מ"ה שהכח הוא מאת השיית. הלכה הדלקה עושה מצוה ולא הנחה א"א פירושו הדלקה אם השיית יאיר לכבות ב"ו ודאי ה"י מצוה ולא הנחה פ"י שלא ינחם ח"ו אכ"ר.

מ"ה שאמר עוד בחנוכה. השיית יעזור שתה"י שנה טובה ומבורכת שתה"י בקרב נאולה שלימה אך א"א שתה"י נאולה כללות אם לא תה"י מקורם נאולה פרטות פ"י שכא"א מישראל נאל א"ע מהרע שבו כי מה שאודיע יש להם שליטה על ישראל היא בעוה"ז וידע שאין אדם עוכר עבירה א"כ נכנס בו רוח שטות כי ראשית חכמה יראת ד"י והיוונים טמאו כל השמנים ושמן הוא חכמה פ"י שדסירו מרס החכמה ודרעת ולזה ה"י ביכלתם לשלוש על ישראל ושה"כ בכל עת יה"י בנדיך דבנים ושמן על ראשך אל יחסר והבן א"א דהא ברא תליא כששמן בח"י חכמה על ראשך לא יחסר אז בכל עת יהיו בנדיך לבנים שלא תבא לידי חטא ועון. צריך להדליק עד שתכלה רגל מן השוק א"א כי עיקר דנלות הוא מפני הנצה"ק שידרו לתוך דקליפות כסוד רגלי"י יורדות מות וצריכים להוציאם משם א"א שוק הוא רה"ר ונוקבא דתה"ר זהו שצריך להדליק, ולהאיר עד שתכלה בח"י רגל מעומק הכליפות והיונים אמרו לישראל כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק ונחלה באלקי ישראל א"א כי בישראל העיקר הוא הרעת והוא המבדיל ביני לבין דאומות וכשהיוני"י טמאו כל השמני"י סברו כי הוסר מהם הרעת לנמרי לכן אמרו דה"י כתבו לכם על קרן שהוא השור בלי דעת שאין לכם חלק ונחלה וכ"י כי אם אין דעת הבדלה מנין אבל היוני"ט טעו בזה כי מותר השמן שנשאר בסך ה"י חתום בחותמו של כי"י כי כל א"י מישראל יש לו נקודה פנימית שבלב ומהנקודה יכול להיות התעוררות גדול מותר קנקנים נעשה נם לשושנים היינו מנקודת הפנימית שבלב חזרו אל הדעת השיי יעזור ויושיע שתה"י הדלקה עושה מצוה להאי לכא"א שיוכל לעשות מצות ומע"ש ותה"י הנאולה שלימה כללית אחרי דנאולה פרטות אכ"ר בשבת

בשבת חנוכה פתח ואמר היום הוא שבת חנוכה וזאת חנוכה וזאת רומות ליראה כמשיב
 בזאת יבא אהרן אל הקודש דארם צריך לחנך את עצמו שיבא ליראה ודרו או
 אנמור בשיר מזמור חנוכה המזכה במה יהי החינוך המזכה סי' שיהי לבו נשבר בקרבו
 עיר זכחי אלקים רוח נשברה לב נשבר ונרכה כו' כשלבנו נשבר בקרבו מפני שמחשב בלבו
 שפלות עצמו ורוממות השי' אז יבא עיני ליריש ביום המשח אותו אי' שצריך האדם לירא
 את ה' ביום המשך ריל כשהקביה משפיע רב טוב כמו שמתרא למשחה לרבו ובודר ניצל מכל
 הרהורים רעים כשרואה רשי' שלבו נשבר בקרבו נם כשיש לו רב טוב והצלחה. כתיב שמן
 משחת קודש רומו על חנוכה בחי' חכמה תתאה קודש הוא שיק בחי' חכמה עילאה ושיק
 בימי חנוכה נעשה יחוד חכמה עלאה ותתאה יהי זה לי לרודותיכם ופרשי' דל יהי זה
 בני תרוסר לוגין מכאן שכלו קיים לעיל רנם שנמשחו בו כל כלי המשכן והמשכן וכל מלכי ביד
 כן יושפע עלינו כיט לעיל לכל רשנה...

בר"ח טבת שאל כמה נמשכה מלכות החשמונאים עד מלכות דורדום והשיבו לו
 אנשים יודעי החשבון ואחיב רקשה. על מר שמוכירים בעל הניסים מסרת גבורים
 ביד חלשים ניחא אבל מהו הרבותא רשעים ביד צדיקים או טמאים ביד טהורים וזדים ביד
 עוסקי תורתך דלא כן ראוי ונכון ומהו רנם בזה פתח ואמר יתגרל ויתקדש שמי רבא
 רעיקר שאנו צריכים להתפלל שיתקדש שם שמים ולאקמא שכונתא מעפרא ובפרט
 בשררשעים נופלים ביד רצדיקים כזה נתגרל ונתקדש שם שמים ולכן אנו מזכירים טמאים
 ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וכו' ולך עשית שם נרוך וקרוש בעולמך כי נתגרל שמו
 דגדול בכל העולם כן יעזור לנו השיית חושה מהרה ישועה שלימה למען שמו הגדול
 (בכל העולם) ביב אכירי: אָן־זֶן פתח ואמר ואחיב באו בניך וגוי ופנו את היכליך אי' א'
 כי בכל אחר מישראל נמצא בחי' היכל הוא הלב וכן בחי' מקדש כמיש ועשו לי מקדש
 ושכנתי בתוכם ולא בתוכי רוקא אי' שהקביה יעזור לישראל ויושיעם מכל צרותם
 מקורם ואחיב ישובו לר' בתוך הרחבה והרוחה וכמו שהי' או בימי החשמונאים שקורם
 הושיעם רשי' ואחיב באו בניך וכו' ופינו את היכלך הוא הלב מכל מחשבות זרות וטהרו
 את מקדשיך להיות כיא בבחי' אהל שכן באדם כיכ יעזור ויושיענו ביב ונשיב באמת
 מתוך הרחבת הרעת אכיר ערך פתח ואמר השיית יאיר עינינו בזכות מצות ניה הנם
 הי' בשמן ושמן היא חכמה וחכמה היא בחי' משפיע וצריך כלי לקבל הוא הנר והפתילה
 וכמיכ צריך הצדיק שהוא בחי' חכמה להשפיע לעצמו ולזולתו לכלל ישראל כל השפעות
 טובות כנוף וגרין ורחם עיניו בראשו והכסיל בחושך הולך להאיר לו מתוך השיכה והו
 כיתרון האור מן החושך להאיר בתוך החושך ובפרט בחשכת חגלות המר הזה שנתמעטו
 הלבבות ורדעת בגלות, הרלקה עושה מצוה הצדיק צריך להדליק ולהאיר ולהשפיע
 לכל אויא כיט והקביה צדיקו של עולם וצריך וראי לקיים הדרכה עושה מצוה
 לראיר לעמו ישראל ולהצילם מכל צרה וצוקה להרים קרנם ולהשפיעם רב טוב וברכה
 והנה ביש וביה חולקים בשיא פוחת והולך וביה אומרים מוסיף והולך כי כשהקביה משפיע
 לישראל ואם חיו אינו הולך בדרך הישר עיז בשיא פוחת והולך וחיו ההשפעה פתמעטת עד
 שישוב בתשו' שלימה וביה אדרבא מוסיף והולך להוסיף להם רב טוב לבית ישראל ומתוך
 דרחבה שישבו אליו וראי והלכה כביה והצדיקים אומרים שבחנוכה הוא הנחיש השי' יחדש
 עלינו

עלינו מעתה שנה טובה וישמיע לנו ולכחי רב טוב ושפע יברכה והצלחה כגונרין אכיר:

ויחיי

ויחיי יעקב בארץ מצרים ונו' ופרשי ידוע וכבר אמרנו וענינו שיש ב' מינ עבודות השי"ת יש שעובד בתו"ת ויש צדיק שהוא למעלה מהמדות ועובד להשיי בכל דברים הנשמים באכילה ושת"י ושינה ושיחה ונס בעבודה יש כמה מדרגות יש שמעלה כל נהי"ק שבכל דבר נשמי לשרשם ודפסולת נשאר בחי' מת ויש צדיק אמיתי שעובד השי"ת בכל הדברים הנשמים ואין לו שום שייכות. הנאה מן הגשמות זולתי עם הנצחיק דמחי' אותו הדבר כמיש ואתה מחי' את כולם אבל עם הפסולת שהוא בחי' מת אין לו שום שייכות וצדיק כזה נקרא איש חי שדוא מעלה רק חיות כי"ד לשרשו זרו שאחז"ל יעקב אבינו לא מת היינו שכל ימיו לא מת שלא הי' לו שום שייכות משום בחי' מת שבכל דברים הנשמים רק עם הנצחיק שבכל דבר להעלותו וזה שהי"כ ויחי יעקב באמצע פ"י שכל ימיו די' בבחי' חי באמצע שהעלה מכ"ד ארציות בחי' מצרים רק דחיות שבו. ובמה יכול האדם לבא לבחי' זו שלא יכשל ת"ו להנות מן הפסולת שבכ"ד נשמי א"א ראשית חכמה שדצדיק שדוא למעלה מהמדות יראת ה' דצדיק שעובד את רבוכ"ה בבחי' יראת השם שדוא יראה פנימית הוא יכול לעבוד את השי"ת במדרגת דזאת אבל מי שעובד את די' רק ביראת העיניש זה צריך שתהי' עבודתו רק בתו"ת ואסור לו להכניס אי"ע בדברים הנשמים להעלותם שלא יכשל ת"ו וזהו שפרשי ז"ל למה פ"י זו סתימה פ"י העבודה הזאת בחי' ויחי יעקב להוציא דחיות מכל דבר ולהעלותו הוא סתימה מכל שאר אנשים דשיי יעזור שעכ"פ יוכלו ב"י לעבוד השי"ת בתו"ת ולדרתחק מכל רע אכיר:

שמות

ואלה שמות ב"י וכי, כבר אמרנו זה פעמים רבות שיש ב' דרכים בעבודת השי"ת הא' בתו"ת ומצות מעשיות והב' בארציות והוא דרך מסוכן מאד שלא ישר שם ח"ו לכן צריך שיהא רבוק למקורו ושורשו למעלה ויתקן די' מדות ויאמין באמונה שלימה ששלכותו בכל משלה כמשיכ ואתה מחי' את כולם כי אין דבר שאין בו חיות השי"ת ואז יוכל לעבוד הבוית"ש גם בענינים הנשמיים וזהו ואלה שמות ב"י בני ישראל דם דצדיקים אשר לדם הכח לעבוד הבורא גם בארציות. את יעקב פ"י ע"י שהם אחוזים ורבוקים בשרשם למעלה בבחי' יעקב חבל נחלתו וזהו איש וביתו באו. איש רומז לתו"ת. וביתו רומז לנופניות פ"י הצדיקים לעבוד השי"ת בכל הדרכים ובלימוד תוהי"ק יש ג"כ ב' דרכים אי' פשטי דתורה שדם הלבוש ורזין דאורייתא ופנימיות התורה ודצדיק שתימן די' מדות יכול לעסוק גם בפנימיות התורה וברזין דאורייתא אולם האיש הפשוט צריך לעסוק בלבושי התורה הוא הפשט אלא צריך להאמין שמלוכבש בתורה סודות עליונים ורזין דרוזן דאורייתא ואינם ספורי' מעשיות בלבד ח"ו וזרו ואלה שמות ב"י היינו דצדיקים דם יכולים לעסוק בפנימיות דתורה וצירושי שמות הקי'. הבאים מצרימה. היינו שהם משוללים מדרע ומייחדים יחודים גם בענינים הנשמיים. את יעקב פ"י פשוטי העם. איש וביתו באו. פ"י דם צריכים לעסוק רק בלבושי התורה וגם בעבודות ענינים הנשמים. גם בזה יש ב' דרכים דרך אי' שאוכל ושותה שיהי' לו כח לעבוד את השי"ת כמשיכ הרמב"ם ז"ל ועיקר עבודתו היא בתו"ת

בתות. אבל יש מי שעובר את השיי בעצם האכילה ושתי וכל שאר דברים הארציים ומייחד יחודים להוציא הנהיג מכל דבר נשמי.

ויאנחו ביי מן רעבודה. עבודה גימי דטבע פיי שעברו את השיית בענינים דטבעיים ורגשיים ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה פיי עיי שהיתה עבודתם בענינים נשמיים וטבעיים נרמו שגם מדהיז הסכים לשדר המערכות בשבילם כי העובר את השיית רכ בתות אין בכחו להשיג שיהיי שידוד המערכות והטבע בשבילו יען כי אין לו שום סבוא בעברת ענינים הטבעיים אבל הצדיק שעובר השיית בענינים דטבעיים אזי הוא נעשה מושל על הטבע עיכ יכול לפעול שהיית ישדר המערכות והטבעיים למענו; וישפע אלקים את נאקתם אנקתתם ודו שלימות העבודה ויזכור אלקים את בריתו וכו' מבואר כשהיך שנוכר כיד פעמים בתהיך דגי אבות כסדרן ומרומן שעכרו את הבוכיה ככל הכיד שעות ביום ובלילה. וזהו ויזכור אלקים את בריתו וכו' פיי עיי שהיתה עבודתם בענינים דטבעיים שהיתה גיכ עדיז. וידע אלקים. פיי שנתעלו דנכורות לבחיי הדעת ששם היא המתקת הדינים. כי עיכר שליטת הדינים על האדם חיו הוא בעבור חסרון הדעת. זהו שפרשיי. כי ידעתי את מכאוביו כלומר נתתי לב להתכונן ולדעת את מכאוביו. פיי להעלות הנכורות לבחי הדעת ששם נמתקים בשרשם השיי יעזור ויושיע לעבוד את רבוכיה עם הדעת ויתמתקו כל דינים בשרשם וישפיע לנו השיי כל השמעות טובות ביב אכירי:

וארא

וייך בר אלקים אל משה פרשיי ויל דבר עמו משפט על שהקשה לדבר ולומר למה הרעות לעם הזה ולכאורה קשה לי לדבר ולומר איי כי הצדיק נקי בשם משה כמאמר ויל אתפשטותא דמשה בכל דרא והצדיק שליח של מקום להוכיח ולהורות לעם די דרכי התשובה שיהיי סמיט וזהו וישב משה אל די פיי אחרי שהוכיחם לשוב אל די והם נתנו כתף סורת לבלי שמוע לדבריו אזי הצדיק קובל לפני השיי ואומר למה הרעות לעם הזה כי מוטב שיהיו שוננים כוי למה זה שלחתי לומר להם מוסר ומאז באתי אל פרעה אותיות העריף עם קשה עורף לדבר בשמך דברים קשים שישוכו. הרע לעם הזה מדמים בנפשם שאני עושה להם רעה, ולזה והציד לא הצלת את עמך מלשון הפרשה פיי לא די שלא פעלתי בדם שיגיעו לבחיי ועשה טוב אלא והצל לא הצלת פיי שלא באו אפילו לידו סור מרע וזהו וידבר אלקים אל משה פרשיי דבר אתו משפט הנער ומעשהו פיי שהקביה מורה דעה להצדיק איך יתנהג עם ביי וזהו דבר אתו משפט על שהקשה לדבר שהשיי כיי מתרעם על הצדיק שאמר להם דברים קשים וגם מכנה אותם בשם עם קשה עורף אך ולומר לבקש מהקביה למה הרעות לעם הזה ולומר פיי שיאמר להם בלשון רכה תוכחה בדברים רכים וימליץ טוב עליהם לפני השיי שהקביה יתן להם כל טוב ועיזי ויכלו לעבוד השיית ולשוב בתשובה שלימה לפני יתיש איי וידבר אלקים אל משה פיי הקביה מדבר להצדיק ידוע תדע מה שישאל חיו נתונים בצרות וכדוחקא בתר דוחקא ונכנעים תחת דטביע ניי אלקים ויאמר אליו אני די פיי שזהו בחיי רחמים באמת כי מזה תצמח הגאולה וישועה המקווה השיית יעזור לנו שמהיום תתחיל הישועה והגאולה שלימה בבחיי אני די שהוא בחיי רחמים אכירי:

בשלח

וַיִּהְיֶה בַשַּׁלַּח פָּרַעַה אֶת הָעָם וּגְוִי זֶה פְּעָמִים רַבּוֹת אִמְרָנוּ וַיִּרְדּוּ מִן הַיַּם כְּזוֹהֵי־קֵץ דֹּאֵת יִרְאָה וְאֵית יִרְאָה פְּנִימִית וַחֲצוֹנִית יִרְאָה עֲלֵאָה וַיִּרְאָה תַּתָּא וַיִּרְאָה הָעוֹנֵשׁ יֵשׁ בַּה גִּיב בִּי בַחֲנִינֹת יֵשׁ שִׁירָא מִלְחָטָא שְׂרָא יִמּוֹתוֹ בְּנִי חִי' אוֹ שְׂלָא יִרְדַּ מִנְכִּסִּי וְכִדְרֹמָה וְכִמְאָמֵר הַכְּתוּב וְהַאֲלָקִים עָשָׂה שִׁירָאוּ מִלִּפְנֵי וַיֵּשׁ שִׁכְבֵּר נִכְשָׁל בַּחֲטָא וְעוֹן וּבָאוּ עֲלֵיו יִסּוּרִים חִי' וְזוֹ נִקְרָא יִרְאָה רַעַה רַצוּעָה בִּישָׂא לְאַלְקָאָה לְהִיִּבֵּיא רַחֲמֵי כִידוּעַ מְזוּהֵיק חוּהֵי וַיְהִי לִי צַעֲרָה בַשַּׁלַּח פָּרַעַה מִלְשׁוֹן פְּרַעוֹן הֵם אוֹהֵיעַ אֶת הָעָם פִּי' כַּאֲשֶׁר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִשְׁלָחִים וְנִמְסָרִים בְּגִלּוֹת תַּחַת אוֹהֵיעַ וְנִזְרָרִים עֲלֵיהֶם גִּזְרֹת רַעוֹת לִקְפָּה פִּרְנַסְתֶּם וּמַהֲיִיתֶם וְהֵן כַּמָּה שְׁמֻקְבָּלִים אוֹתֶם לְצַכָּא צַכָּא וּבְזוּזֵי רַבּוּזֵי עַד כִּי כִשָּׁל כַּח הַסֶּבֶל בַּעֲוֵיָהִי וְלֹא נַחֵם אֲלֵיקֶם דְּרַךְ אֲרִץ פִּלְשֵׁתִים פִּי' שְׁנֵם מַדְהִיד גִּיב מִסְכִּים לֹזָה שְׂלָא יִתִּיִסְרוּ עוֹד כִּי קְרֹב הוּא פִּי' הַתּוֹרָה נִקְרָא קְרֹב כַּמִּישׁ כִּי קְרֹב אֵלֶיךָ הַדְּבָר מְאֹד וְלִכֵּן לֹא תִקָּם צַרָּה פְּעָמִים שְׂלָא יִתְרַחֲקוּ חִי' מִתּוֹרָה בַּסְּכּוֹת הַיִּסּוּרִין כִּי אִמֵּר אֲלֵיקֶם פִּן יִנַּחֵם וְכוּ' פִּי' עֵי' דִּיִּסּוּרֵי הַקְּשִׁים בְּגִלּוֹת הַמֵּר הַזֶּה בְּדוּחֻקָּא כְּתֵר דְּחֻקָּא הֵן בַּפְּרִנְסָה הֵן בְּנִזְרֹת רַעוֹת שְׁמַתְחַדְשִׁים בְּכָל יוֹם תְּמִיד וְאִין לִךְ יוֹם שְׂאִין כּוּ' פִּן יִנַּחֵם הָעָם חִי' וּשְׂבֹו מַצְרִיָּה וַיִּתְרַחֲקוּ מִהַתּוֹרָה חִי' לִבֵּן יִסַּב אֲלֵיקֶם פִּי' הַשִּׁיטָּה מִסְכַּב סְכּוֹת. דְּרַךְ הַמְדַבֵּר שְׂהוּא הַתּוֹהֵיק עֵיד וּמְטַרְבֵּר מִתְנָה גַם הַצְּדִיק נִקְרָא מִדְּבַר הַמְדַבֵּר וּמִוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל אֶת הַדְּרַךְ יִלְכוּ וְאֵת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן. יֵם סוּף הוּא בַחֲי' אִמּוֹנָה סוּפָא דְכָל דְרַנִּין וְכַאֲשֶׁר יִהְיֶי לְהֵם אִמּוֹנָה בְּדִ' וּבְצִדִיקִים כַּמִּישׁ וַיִּאֲמִינוּ בְּדִ' וּבַמַּשָּׂה עֲבָדוּ אוֹ אוֹ יוֹכֵל לְבַא לְבַחֲי' וַחֲמִישִׁים עֲלֹו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַחֲמִישִׁים הוּא שַׁעַר הַנִּיל בַחֲי' תְּשׁוּבָה עֲלֵאָה שְׁעֵי אִמִּינָתֶם בְּהַצְּדִיק אֲשֶׁר לְהֵם יוֹכֵל הַצְּדִיק לְהַכְּנִיסָם לְשַׁעֲרֵי תְּשׁוּבָה. וּפְרַעַה הַקְּרִיב וּגְוִי וַיִּרְאוּ מְאֹד וַצַּעֲקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵל דִּי כִי הִי' לְדָם אִמּוֹנָה בְּהַקְּבִיָּה אֲבָל לֹא בַמַּשָּׂה וּכְמִשִּׁיב אַחֲרֵיו וַיִּאֲמְרוּ אֵל מִשָּׂה הַמְכַלֵּי אִין קְבָרִים בְּמַצְרַיִם וְאַתְרַעַמְוּ עַל מִשָּׂה מַצַּד חֲפְרוֹן אִמּוֹנָה בַמַּשָּׂה. וַיִּאֲמֵר מִשָּׂה אֵל הָעָם הַתִּיצְבוּ וּגְוִי וְלִכֵּן כַּאֲשֶׁר עָשָׂה דִי בְּיוֹם הַהוּא כִּבְשַׁחַת מִשָּׂה אִזְ בָּאוּ עֵי' הַיְשׁוּעָה לְהַאֲמִין גַּם בַּמַּשָּׂה עֲבָדוּ לִכֵּן זְכוּ לִזְמֵר שִׁירַת הַיָּם אוֹ יִשִּׁיר מִשָּׂה הַשִּׁיטָּה יַעֲזוֹר וַיּוֹשִׁיעַ לָנוּ גַם יִשׁוּעָה וְנִאֲוֵלָה שְׁלִיטָה בִּיב וַיִּנְאַלְנוּ גְּאוֹלַת עוֹלָם וַיִּקְוִיִּם בְּנוּ מִקְרָא שְׁכַתוּב כִּיִּמִי צִאֲתֵךְ מֵאַרְץ מַצְרַיִם אֲדָאֵנוּ נִפְלְאוֹת וְנִזְכָּה לְזַמֵּר שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאוֹלַתְנוּ וְעַל פְּדוּתֵנוּ נִפְשָׁנוּ כְּרוּךְ נוֹאֵל יִשְׂרָאֵל אֲמֵן.

מִישׁ בְּלִיל ז' דְּפַסַּח

מִשִּׁין מְזוּנִיתֵיו שֶׁל אֲדָם כְּקִיָּם קֶשֶׁה אִיךָ אִפְשָׁר לִזְמֵר מִלַּת קֶשֶׁה כְּלִפִּי שְׂמִיא וְאֵם מַצַּד הַמְּסַבֵּל הֲלֹא כָּל־הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אִלָּא בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל כִּידוּעַ וְאִיכָּ לְמָה יִהְיֶי קֶשֶׁה קִיָּם בְּשִׁבְלֵי אִיא שִׁים סוּף רִמּוֹז לְבַחֲי' יִרְאָה סוּפָא דְכָל דְרַנִּין וְאֵית יִרְאָה וְאֵית יִרְאָה וְהַעֲיִקֵךְ הוּא יִרְאָה עֲלֵאָה יִרְאָה הַרִמּוֹסוֹת וְכַתִּיב וּפְרַעַה הַקְּרִיב וּפְרִשִׁי זֵיל שְׁהַקְּרִיב אֶת דְבַם לְאִבְהֵים שְׁבַשְׂמִים כַּמִּישׁ וַיִּרְאוּ בִּי וְהִגֵּה מַצְרַיִם נוֹסַע אַחֲרֵיהֶם וַיִּירָאוּ מְאֹד וְהָיוּ אוֹ בְּמַדְרִיגָה קִטְנָה שִׁירָאוּ מִפְּנֵי פְרַעַה וְחִילוּ וְלֹזָה דִּי קֶשֶׁה לַעֲשׂוֹת לְהֵם הֵנִם שֶׁל קִיָּים אִי מִפְּנֵי שְׂלָא הִי' לְהֵם יִרְאָה עֲלֵאָה בִי שְׁנֵם זֹאת הַיִּרְאָה גַּרְם לְהֵם פְּרַעַה וְלֹזָה הִי' רִאִי' גַם הוּא לְאִיזָה גַּמּוּל לִכֵּן הִי' קֶשֶׁה לַעֲשׂוֹת דְּהֵם שֶׁל קִיָּים וַיֵּשׁ לְהֵם מִשָּׂה אֵל תְּרָאוּ כִי רַעִים הֵם אֲנָשִׁים מִשׁוֹטִים שְׂלָא הִי' לְהֵם רַק יִרְאָה חֲצוֹנִית וַיִּאֲמֵר מִשָּׂה אֵל תְּרָאוּ יִרְאָה כּוֹאֵת הַתִּיצְבוּ מִיִּרְאָה כּוֹאֵת וְרָאוּ

וראי את ישועת ד' בוכית אמונה ובטחון שהי' להם מקודם ור' אמר למשרעיה רבר אל בניי דוקא הם הצדיקים שהם במדרגת יראה עלאה ויפעו פ' ש' לכו ממדרגת למדרגת בכח' השב יען כי הצדיק מרגיש בכי' תמיד שלא יצא י"ח עדיין בעבודתו כיום העבר וזשחז"ל קשין מזונותיו של אדם כקיים רשבי' אמר מימי לא ראיתי צבי כו' והם מתפרנסים שלא בצער כו' אלא שהרעיתי את מעשי כו' רמאסין באמונה שליטה שמונותיו קצובים לו מראשית השנה עד אחרית השנה שעליו אין לרוסיף ומסנו אין לגרוע השיי גותן לחם לכל בשר ואתה גותן להם אכלם בעתו לזה ודאי פרנסתו בניקל אך שהרעות כו' וקפחתי וקשים כקיים כי מייס הי' בסרת חז"י חסד לישראל נבורה למצרים כי בעת שנכקע ירדן לפני ישראל ונהר ננאי לפני רפכ"י ע"ה אך או לא הי' שום מרת נבורה לכן בעת בקיעתם הלכו המים לצד אחד ונשאר יבשר משאיכ בקיים הלכו המים ונצבו כמו נד כמשהיכ והמים להם חומה מימנם ומשמאלם והנבורות למצרים שנטבעו בים היו באמצע לזה הי' קשה קיים ושם ראינו שדקביה נתן עצות לישראל לקרבן לישועה כמו כן בומהיז הנם שישראל אינם ראויים חיו לנס עכ"ז השיי ברוב רחמיו יודיע כלבבות עמו ישראל שישבו אליו באמת בתשובה עלאה וכל טוב לישראל היום ליל ז' שיפ כח' חכמה כח' מחשבה בילוי א' של מסח הי' שלא בדרגא ואח"כ היו צריכין לתקן הו' מרות מחשבה טובה הקביה מצרפה למעשר ריל עיי שר"י להם מחשבה טובה כח' חכמה צרפה הקביה למעשה שיעשו אח"כ לתקן היום עיד סוף מעשה במחשבה תחלה כתיב ויאמינו ברי ונכנסו במסיני בים סף עד כי באו מם עד נפש לכן האמין להם ד' ונמרע להם את הים ודעב רם בתוכו בחרבה שראסין להם שודאי יתכנו כל הז' מ בליב טובי וסי הספירה

אחרי קדושים

אחרי מות שני בני אהרן נגם שהיו צדיקים גדולים אך בקרבתם לפני ד' קודם העת מפני שהיו סבורים שבבר תקנו הכל מחטא אדה"ר שהי' בלע המות לנצח ויהי' בבח' עולה אך האמת הוא שלא הי' עדיין העת והזמן בנמר התיקון וזשחז"ל שתוי יין נכנסו למקדש במיד עין שאכל מסנו אדה"ר נפן הי' שלא הי' עדיין נמר התיקון ולא היה עדיין כח' עולה לכן איוב שהי' מקריב עולות כנגד כולם הי' גיש מחמת שלא הי' עדיין רוסן וזשהיכ ואל יבא אדרן בכל עת אל הקודש ובזאת יבא אדרן בפר בן בקר לחטאת היינו לתקן מקודם פיר כח' דינים ואח"כ זאיל לעולה שיוכל לבא לבח' עולה. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו פרשי' שפרשה זו נאמרה בהקד' מפני שכל גופי תורה תלוים בה פ"י שצריך להקד' כל רס"ח אברים שלו ושפי' גידים למדרס ולקדשם מפני שכל גופי תורה תלויין בה היינו ש קדש הגוף ויעשה סנוף תורה ועייז ינצל מסחשבות זרות ובמר יכול לקדש ולטהר רגף עיי יראה וארבה וזהו דבר אל בני דיבור לי' קשה זהו יראה ואמרת היא ארבה כי אמירה היא רכה ואז קדושים תהיו לבא לבח' הקי להנצל מסח'ז אך אם יבא לזה צריך לדעת כי קדוש אני ד' כל יאמר חיו כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה פ"י שלא יתלה בעצמו אלא ברי וזכרת כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל השיי יעזור וישוע לנו לבא ליראה ולאהבה ש וכל לטהר כל המחשבות או יאמר דבר אל כל עדת בני שיבואו אל דעית ואז ואמרת אליהם כי כאשר יהי להם הדעת יוכל לקבל כי דברים דינצאים מן הלב נכנסים אל הלב לב בשר אם יסיר לב האבן מעצמו והבן

בהר

בהר סיני פרשי מעיש אצל היס, כתיב עקב ענוה יראת ד' איא שאיא לבא ליראה עלאה. כ'א ע'י ענוד שיהי' תמיד לבו נשבר בקרבו אם כי ענוה גדולה מיראה עכ'ז ע'י שיחשוב שפלות עצמו ורוממות הבוכיה יכול לבא ליראה עלאה ובכל המצות צריך להיות לבו נשבר בקרבו מקודם עשיתם וזו יכול לעשותם כתקנם וזהו והי' עקב תשמעון ואיתא בספ'ה'ק ששמיטה כח'י יראה וזשמרשי מעיש אצל הר סיני הוא כח'י ענוה והלא כל המצות נאמרו מסיני שצריך להיות בשברון לב מקודם אלא להקיש כל המצות לשמיטה מה שמיטה כח'י יראה נאמרו כללותי' ורקדוקי' מסיני הוא כח'י ענוה שיהי' לבו נשבר בקרבו כי באם לאו אינה יראה אמתית אף כל המצות נאמרו כו' פ'י שצריך שיריה לבו נשבר בקרבו בכל פרשי המצות ואז יוכל לעשות המצוה כתיקונה עם כל הרקדוקים ולא כללית המצוה לכד צריך לב נשבר וענוה ויראה אלא כל פרשותי':

בחמותי

אם בחמותי תלכו ואת מצותי תשמרו איא שצריך האדם לקיים כל תורה והמצות שבידו לקיים אך באופן ואת מצותי תשמרו פ'י שצריך לשמרם שלא יהי ח'ו אחיוה לחצונים ובמה יכול לשמרם ל'יא ועשיתם אתם אותיות אמת שיעשה המצות באמת בלי שום סני' ומ'זי אז אין לסיא שום אחיוה כחמצוה ונתתי נשמיכם היינו דנשמיט ד'ים אכילה ושת'י ושינה ושיחת חולין יחשב כתיית אם כי לפי ראות עיני האדם נראה כנשמיט עכ'ז יחשב כתיית ומצות ע'ד שיחת חולין של ת'ח צריכין למוד אך ונתנה הארץ יכולה שצריך לעשות מקודם אתערותא דלתתא ואחיכ ועץ השדה ית' פ'יו

לחג השבועות

מ'יש כחג השבועות יש י'ג מדות שהתורה נדרשת ב'ן אומר אני י'ג בני' אח'ד כחג השבועות באו ישראל לאחרות כמ'ש חז'ר ע'ים ויחן שם ישראל ומוכא בפרשי'י. וכתיב וחמשים עלו בני ישראל מאמ'ץ כי אז לעלמא ד'ובלא עלמא דחירות למעלה מן המדות עולם התשובה וראו בכל רבר חיות ד' ב'ה ואחרותו כי מכהיכ ולזה אמרו חז'ל במית נרמה להם הקב'ה כדמות זקן שבטלו כל המדות אצל הזקן כמ'כ נרמה להם השי' כי אבל בקי'ם נרמה להם כבחור איש מלחמה אם אני ד' לא שנית' עכ'ז לפי שישראל אז היו עדיין כמדות ובמדות יש טו'ר וצדיק מט לפני רשע רק איזה נכור הכובש את יצרו ומתנכר על הרע ומדבק בטוב כי יצרו ש'יא מנכר עליו בכל יום ואלמלא הקב'ה עזרו כו' ע'כ אז נרמה להם כבחור איש מלחמה לאשר עדיין היו אז כמדות וצריכ'ים עדיין למלחמה אמנם כמעמד הר סיני באו למעלה מן המדות לשער האחרות והב'ן. איא על מה שהוסף משה יום אחד מדעתו אף כי זאת הי' וראי מדעת והסכמת השי' עכ'ז י'ל שיוכל להיות שאלמלא לא הוסף משה יום א' מדעתו והי' נתינת התורה ביום דחמשים לא הי' השבירה כי יום דחמשים הוא כח'י אחרות אך סחמת שהי' ביום שלאחריו אחר יום דחמשים ואז היו כ'י'ג מדות כח'י ענפים ע'כ שלמה השבירה וע'כ אומר אני שעתה אדם הלומד תורה צריך מקודם לקבל עליו עומ'ש שיהי' עליו מורא שמים ואהבת ד' ואז יכול לרבק כתיית וז'ז ח'ו נופל תחת השבירה ואינו באחרות והב'ן:

נצבים

אתם נצבים היום רוא ריה כמיש ויהו ריוס ויבואו בני האלקים כיו וריה הוא יום הרין וצריכין ישראל דפיס ולרצות ולהפיד מדהיר למדהיר לכן צריך כאויא מישראל לפשפש במעשיו ולשוב בתשובה שלימה ומי שאינו יכול בעצמו לשוב כראוי יתקשר עם כלליות ישראל ובכללם יש צדיקים ניב זיש הכי בולכם לפני ד' אלהיכם מחוייבים לפשפש במעשיכם לפני ד'א פ"י להפוך מדהיר למדהיר טאלקים לרוייה ביה ואת אשר לא תוכלו לעשות תתקשרו עם ראשיכם שבטיכם כל איש ישראל היינו עם כללות ישראל ועם הצדיקים שהם ראשיכם החשוב חשוב קודם אך לא יסמוך על ההתקשרות בלבד אוקם צריך כאויא לפשפש במעשיו זהו שאהיכ פן יש בכם שורש פודה ראש ולענה וכיו ורתברך בלבכו לאמר שלוי יהיו לי למען ספות הרנה שונג כפרשי זיל הוא הצדיק כי אין צדיק בארץ וכיו ויכלול את דצטאה ודונותיו עמרם פ"י עם הכללות ישראל עיו יאמר לא יאבה ד' סלוח ל. רנה כל צרכי ביי כיד דנמצא בעולם והנגלות מהם הוא לנו ולבנינו רק כל פעל ד' למענהי לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו וזהו בדסתר לכן כל דבר ההסתר ממנו דוא לד' אלקינו וכאשר האדם עובר את ד' בכל עניני גשמי ות ומקיים בכל דרכיך דעהו ומעלה את הכל ומבריל ונותן הרסתר סכל דבר לד'א הוא מעורר הסדה שישיפע לעולם כיט העוהיז דנגלות לנו ולבנינו עיע במדה טובה והשפעה לעשות את כיד התורה דזאת שיעשו עם רצון הכוביה וכיש עייל כי כל העולם לא נברא אלא לצות לזה באם האדם מקשר איע לדצדיק האמת שהוא מעלה כל הנסתרות סכל קניני עוהיז לד'א נותן לו השיי כח להשפיע להעולם כל טוב הנגלות לנו ולבנינו עיע במדה טובה שהשפע תהיו לעשות את כל דברי התורה דזאת שישתרל לעשות רצון אבינו שבשמים השיי יעזור שיתתקו כל דרינן מעל כיו ויהי רחמים גמורים וכיש וישובו בתשיבה שלימה אכי ר:

לראש השנה

לראש השנה מה שאמר כליל ב' דריה החכם עינו בראשו איא איזה הוא הנקרא חכם מי שיש בו יראת שמים הן יראת ד' היא חכמה ראשית חכמה ייר זשהיב דחכם עינו בראשו רוא כריה פ"י שישוב בראשית השנה ניט ווארטען אויף שפעטר יהיר שיוכלו ביי לעשות תשובה באמת ואחיכ ישראל קדושים הם ושבים ומה נם הרהורי תשובה אך יען שזומהיז הכל מאד בהסתר ולכן קשה להי לשוב בתשובה השי יעזור שתגלה ותראה דתשובה בפ על וזהו וייראוך כל המעשים שאמילו בחיי עשי תניע לבחי וייראוך שרכל יראו וידעו ואז כיו ישובו בתיש ואחיכ ביי ככלל ודאי הם טובים השיי שיספיע להם ככלל ומסילא תניע לדפרט ניכ אך העיקר הוא האמונה כי ישראל מאמינים בני מאמינים בהשיי שיסחול להם השיי כל הטאתם ופשעם ועונותם והסביה ניכ מאמין בישראל שודאי יחזרו בתיש ויתקנו מעשיהם וזיש חזיל בא חבקוק והעמידו על אחת וצדיק באמונתו יחי איא כי חבקויק בני גבוריה וריה נקרא אחת בחיי יראה אומר אני צדיק הוא צדיקו שיע באמונתו פ"י דאמונה שמאמין הקביה בישראל שישובו ויתקנו מעשיהם יחיה עור איא באמונתו של כל א ש ישראל שסאמין שהקביה יסחול לו יחי היינו שנכתבים ונחתמים לאלתר לחיים טובים בשנה טובה ומבורכת: מיש בשבת שובה פ"י האוינו שובה ישראל

ישראל עד דיא המוכיח את ישראל צריך לומר שישבו נאר זייא זאללען פאלנען האזינו השמים ואדברה איא השמים זה המכיה ואתו: תשמע השמים כו' המוכיח הצדק אומר דאזינו השמים כשיאזין השיית תפלת הצדיק על ישראל וישמע להם כיט אז ואדברה אוכל לומר להם מסור ואדברה לי קשות להוכיחם גם אז כשיהיי להם כל טוב אז ותשמע דארץ סיי העם אם כי שמשקעים בארציות עכ"ז יתנו לב וישמעו כי הוא אמרי פי רכות כי לטובתם אני מוכיחם יערוף כמטר לקחי איא זהו תפלת הצדיק לפני השיית שיקבלו ישראל את דבריו וישבו וזהו תול כטל אמרתי וכ"ו רק כי שם די אקרא פי שאמשוך רחמים על ישראל שם הוייה ביה אז קען מען זייא זאגען אין זייא זאלען פאלנען הבו נודל כ"ו פי שישבו ויעברו את די באמת וכירי: מיש בשמיני עצרת איתא במדרש אמר המכיה לישראל עכבו עלי עוד יום אי קשה עלי סדרתכם ולכאורה יפלא מה יהיי מזה אם יתעכבו עוד יום אחד אך הענין הוא כי מוכות רומז לוי מדות ושמייע ננר יראה ואהבה מתתא לעילא ומעילא לתתא וכשמסתקן הויס צריך לזה אהוייר ובלא זה לא תקן כלום וושהיכ ביום השמיני עצרת תהיי לכם שעייז פי אהוייר תלכי לתקן הויס זהיש הקביה עכבו עלי עוד יום אחד היינו אהוייר ועייז קשה עלי סדרתכם פי קשה לפרוש איע מהשיית: מיש בליל שמחת תורה אחר ההקפית הנה כל ישראל שמתים בתהי"ק התורה תשמח בזה שישראל קיימו המצות ריה יויכ ופ כות וזאת הברכה אשר ברך משה בראשית ברא אלקים וזהו הברכה הגדולה ועיקר הברכה שידעו ויאמינו כי בראשית ברא אלקים שהקביה בורא ומנהיג העולם וזאת הברכה בראשית ברא (אלקים) עיקר דברכה שידע כאריא שעדיין לא התחיל ולא עשה כלום בעבודתו ער האלט נאך בא דעם אנהייב. וזאת הברכה. מרעיה התחנן לפני השיית יהיר שתשרה שכונה במעשה ידיכם וזהו וזאת הברכה זמית רומז על השכונה בזמית יבא אהרן אל הקידש וזה וזאת הברכה:

בליל שמחת תורה אחר הקפות פתח ואמר סוף מעשה במחשבה תחלה איא כי ריה הוא בתשובה ותפלה ולזה צריך כונה ושיע וסוכות הוא במעשה ועיקר הכונה של ריה הוא שיע וזהו סוף מעשר במחשבה תחלה פי שהכונה מריה הוא שיע לכל האותות והמופתים אשר עשה משה היינו קיים ומצינו גם בשאר צדיקים גם כזה אצל רפיכי רק שזה היי ליחיד שהיי צדיק אבל כאן לכלל ישראל היי דנס זה לא היי רק במרעיה איא אשר עשה משה לעני כל ישראל פי שכל ישראל זכו לנס קיים מעשה המצוה הוא גף והכונה היא הנשמה ומצוה בלא כונה כנות בלא נשמה ולבא למדרינה זו לעשות דכל בכינר לזה צריך דעת ומחשבות קדושות ושהירות מצות מעשיות איא להיות בתמידות שיש מצות תלויות בימן אבל עבודה בתמידות יכולה להיות רק במחשבה ולזה צריך דעת ומשה היי בחיי דעת וזאת הברכה מלי בריכה שהוא כמו נהר אשר ברך משה פי שהמשיך לדם בחיי דעת שיוכלו בני לעבוד במחשבה וזה אישר עשה משה לעיני כל ישראל בראשית ותרגום יוגתן בחכמתא בחיי מחשבה היינו שהמשיך דדעת לכל בניי שיוכלו לעבוד השיי במחשבה שהוא חכמה איי וזאת הברכה כו' עיד שאחזיל שוב יום אחד לפני מיתחך וזהו הברכה שבירך משר את בני לפני מותו פי שכאריא ישוב בכל יום ויחוש פן הוא יום אחד לפני מותו נמצא כל ימיו בתשובה כמשאחזיל ישוב היום שמת ימות למחר וכ"ו נמצא כל ימיו בתשובה וזהו תוסף רוחם ינועון פי עיי שיתנו אל לכם שני עין עי זיבאו בחייה לירי תוסף

תוסף רוחם לי הוספה בהשנה וזהו התגלות אלקית וזהו אשר עשה משה לעיני בני התנודות אלקית עיי התשובה. די מסיני בא ורחק משעיר למו זה רבות מעמים אמרתי ביה שיש בי מיני עכרות רבוביה האי עיי תותים והבי עיי סמיט להסיר הרע מהשוב מכל דברים הפחותים וזהו שברכס מאיה שתהיי עבודה לדי עיי מסיני בא שהוא תרת ורחק משעיר למו הוא בחיי הרע היינו להוציא הטוב מהרע ולהעלותו להבוכיה וזהו אשר עשה משה לעיני כל מי להאיר לכל הדרכים לעבוד בהם הבוכיה וצדיק הזה שעובד את השי בעבודה הזאת בכחיי סמיט לכרר הטוב מהרע אזי ישראל ליי ראיש פי אומר הקביה ליי ראיש והבן אשר עשה משה לעיני כל האומות. ישראל בראשית פי שעשעם ישראל (ער האט זייא נעמאכט פאר יודען) ואז ראו כולם בראשית ביא את השמים ואת הארץ שהוא היוצר הוא הבורא ומנהיג ומשגיח על כולם ויתקיים וישמעו רחוקים ויבואו ויתנו לך כתר מלוכה אחיז שתח ואמר היום הוא שמחת תורה ותורה ניי תריא ועם אהויר ניי תרינו וזהו את אשר עשה משה לעיני בני הוא כחיי תפארת ישראל שהוא אהבה בראשית הוא יראה כמיש ראשית חכמה וראת די היינו שיקיימו התורה בדיר ואז נוכל להיות בשמחה שלימה אחיר:

ליהוסי מאמרים קדושים

שעוד לא באו לאור הדפוס עד עתה, מאת כ"ק הצדיק הקדוש צבי תפארתנו נר ראשנו אדמו"ר האר"י הקדוש מסאדינערא זי"ע

בראשית

בראשית ברא אלקים. מרשי ארי לא הי צריך להתחיל את התורה אלא מהחדש הזה לכם בני משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת ניים איא כתיב בראשית ברא כוי וכתיב ראשית חכמה וראת די ואיתא בתחלה עלה במחשבה לכרוא בסרהיד ראד שאין העולם מתקיים הקדים מרהיר ושתמה למרהיר והיינו דכתיב ביום עשות די אלקים ונני ברשיי מלשון המדרש הענין כי יש אור וישר ואור חוזר אור וישר הוא חיות השיי רמחי כל העולמות בכחיי ואתה מחיי את כולם ואור חוזר הוא שאדם צריך לראות שבכל דבר שבעולם יש בו חיות השיי המקיימו ולהאמין כי מלכותו בכל משלה וכל פעל די למענהו ולעבוד את השיי בכל הדברים וזה כונת רשיי לא הי צריך כוי אלא מהחדש הזה מצוה ראשונה כי באמת האבות עובדים להשיית נם קודם סית כפל דברי העוהיו בכחיי בכך דרכיך דעהו הינו שהיו מקושרים בכל מדותיהם להשיי כי יש ז' מדות כמיש לך די הגדול והנכורה וכוי והם עבדו את השיי בכל המדות וכמית כתיב כה תאמר לבית יעקב אמירה רכה לנשים היינו כי יש אדם שעובד השיי בתוית ומעשיש ואחיכ הוא אוכל כבהמה ועושה עוד דברים כבהמה ועיינו נוסל ממנו החיות וכשעוסק אחיכ בתוית איא לו להתמשר ולדבק איע בהקביה ויכ רשיי לא הי צריך כוי כח מעשיו כוי לתת להם נחלת ניים כי האדם צריך לראות בכל הדברים נשמיים ניכ חיות השיי ולראות בכל חאציאות חיות בויתיש המוסתר בו כמשיב החכם עיניו בראשו היינו שרואה ומפתכל בכל דבר שאין נצמח

נצטח שורשו מלמעלה וזהו כח מעשיו הניר לעמו כי זה העיקר להסתכל בכיד חיות השמי שיש בו ולעבוד גם ככל דברי העוה"ז להשמי וחיו שפירשיי שלא יאמרו לסמים אתם כד כי כשהי שבירת הכלים לקחו מזה אוהיע אהבה זרה ויראה זרה ושאר מרות וסוכדים שאין שייכות לישראל בדברי עוה"ז כלל ולא שייך לישראל כלל אהבה ויראה עיכ פתח כבראשית וגי משום כח מעשיו כיו וחיות גוים כי צריך כל אחד מישראל לעבוד את השמי ככל עניני עוה"ז באהבה ויראה ושאר מרות וזה שפירשיי מיט פתח כבראשית כי איתא בתיקונים בראשית ברא אלקים תשרי אותותיו תשרק היינו אור חוזר כי העיקר לעבוד את השמי בבחי' אור חוזר היינו ככל דברי העוה"ז כי כל האתערותא דלתתא שהי בעת בריאת עולם לישראל יעבדו להשמי באור חוזר ועוד יש למרש מה מעט פתח כבראשית היינו באי תשרי לא הי צריך להתחיל אלא מהחודש הזה לכם היינו מפני מה מתחילין התורה מתשרי ולא מניסן

ג ח

שבת נח שחל בשבת ריח אמר אני אומר הקביה נתן לישראל את השבת וישראל מקדשים ריח לפני הקביה וכשחל ריח כשיכ אזי ביי המה שוים להקביה ואז רי' אחר. ושמו אחד

לך לך

ו**יאמר** די אל אברהם כיו ופרשיי ואעשך לגוי גדול זה כיו יכול יהיו חותמין ככולם תיל וכיו איא כיו יש קוין שלשה ימין ושמאל ואמצע. חסד דין רחמים ונקראו ני אבות א ב ר ה ס י צ ח ו י ע ק ב וכל התנהגות העולם עיי ני קוין גם באדם יש אלו הגי מרות חריר והארם צריך להיות סמוי היינו שישליך הרע מסכל הרברים ואז יוכל להיות עשה טוב לעבוד את די בכל המרות והעיקר הם הגי מרות מסרות חסד נמשך אהבה וצריך להשליך כל אהבת העוה"ז לא זו מה שנאמר בפירוש אלא אף במה שמותר צריך לקיים קדש עצמן בסותר לך לרבך בהשמי לידע שמכתיב ואז יוכל לעבוד את השמי במדת אהבה וכן במדת יראה צריך שלא יהי אכזר חיו ולא יהי כעסן וצריך לקיים איזה גבור הכובש את יצרו שינכזר על הרע וירא מהשיית וכן במדת תית יהי תמיד שפל בעיני עצמו וישגיח בגדלות הבויית ותפארתו כמיש לך די דגדולה והגבורה והתית ובאלו הגי מרות נכלים כל שאר המרות וכשיהי מור מרע ויראה ככיד רק חיות השמי אשר בו כמשיכ ואתה מחי את כולם וכתיב החכם עיניו בראשו היינו החכם מסתכל בכל דברי עוה"ז שהכל מהשי ועובדו ככל הדברים אבל הכסיל בחושך הולך וזהו לך מארצך הוא מרת תפארת שיהי תמיד שפל בחי' ארץ ונפשי כעמר לכל תהי ומסולדתך ומבית אביך הם מרת חגי כשאחזיל האב מזריע הלבן והאם האורם וזהו מארצך ומסולדתך ומבית אביך שיעבוד השמי בני מרות חריר חנית אל הארץ אשר ארץ שעיזו בא לענוה עקב ענוה יראת די ויבא לבחי קבלת עומיש כיו איא לעבוד את השמי רק כשיקבל עליו עומיש בתחלה וירא מהשיית העובד אותו ככל המרות אז בא אל הארץ אשר ארץ היינו ארץ עליונה יראה עלאה זה שפירשיי ואעשה אותך וגי אלקי אברהם כי כשסמאס כל תאות עוה"ז ומדבק איע באהבת חשיי מסמיד עליו בחי' חסד לאברהם ואברהם דיש אלקי יצחק כשמשליך היראות רעות וירא רק מהשיי מסמיד עיע אלקי יצחק וכן ואנרלר שמך מסמיד עיע בחי' אלקית מסרת התית עיי שהוא שפל אצל עצמו ומסתכל רק תפארת וגדלות השמי יכול יהי חותמין ככולם תיל ודי ברכה בך חותמין כי העיקר היא מרת אהבה שאהב תמיד להשיית ולעבודתו וימאס כל

כל תאות עוהיו אך טרם בואו לאחכה צריך ליראה מהשי' ויזכור שמכחיב ולית אתר פנוי מניה וטהוראה ובה לירי אהבה. כתיב שמש ומנן די' אלקים פי' כמו שא"א להסתכל בשמש רק דרך מנן כן א"א לקבל חסדי הש"ת רמ ע"י שם אלקים בחי' צמצום וא"א ע"ה אחר שעבר את השי' בכל המדות והיו לו השנות גדולות אעפ"כ הי' מאמין בדי' שדכל היא מאתו יתיש בחי' הוי' בחי' רחמים למעלה מהשנה ויחשבה לו צרקה מה שהי' קודם בחי' סקבל נעשה אחיב בחי' משפיע בחי' הוי' בחי' רחמים וזהו יכול יהיו חותמין בכולן ת"ל והי' ברכה כך חותמין להיותו בחי' משפיע כי להיות משפיע דעיקר היא אמונה שהשי' מכחיב ושלטיט בעליונים ובתחתונים ועתיר ליתן דין וחשבון ובלא זה א"א כלל לעבוד את השי' וכן להעשות בחי' משפיע מוכרח לאמונה כי משפיע היא חסד בחי' מיס וטבע המים לירד למקום נמוך ויכול לירד ח"ו למקומות השפלים מאד ע"כ צריך לזה מרת אמונה ועיזו שמאמין שהכל נמשך מלמעלה עיזו מקשר הכל למעלה ויכול להיות בחי' משפיע צרקה צדיק ה' והבין:

וירא די' אל אברחם ונ"ו עד אשר אראד כתוב והאמין בחי' ונ"ו אני אומר כי האמונה דוא למעלה מן השנה כי מה שהארם משינ בשכלו הוא כמו שרואה בעיניו ואמונה היא דבר שאי אפשר להשיג משכלו ויכול לדבק את עצמו בהדבר ע"י אמונה שלימה וזהו והאמין בדי' ויחשבה לו צרקה כשחז"ל אעפ"י שיש להם לצדיקים לתלות במעשים דטובים אינם מבקשים מאת רמקום אלא מתנת חנם וזהו ויחשבה לו צרקה פי' הקביה חשבה לו צרקה מחמת שהי' מאמין שלא התחיל עריין לעבוד את די' ע"כ השפיע לו השי' ניכ מלמעלה מסקום מתנת חנם גם יש לפרש שאברחם חשבה לו לרקביה לצדקה כי כל מה שרי' סקבל מרשי' נחשב בעיניו מיח (וזהו ויחשבה לו צרקה) כי אין מניע לו כלל מאת השי' כי לא התחיל עריין לעבוד את השי' וזהו אתה"לך לפני די' בארצות החיים וכתוב השמים שמים לדי' והארץ נתן לבניא כי ארץ נקרא אמונה כמ"כ והארץ לעולם עומרת ואיתא בא חבוקוק והעמירן על אחת וצדיק באמונתו יחי' ואמונה היא השער זה השער לדי' ונ"ו כי דארם צריך להאמין שלא התחיל עריין לעבוד את דשי' כי כשארם עופק בתוית ובא ח"ו לאיזר גאות זהו נקרא נס לה ח"ו אבל כשרואה אדם עם כל עבודתו לרשיית גודל שפלותו ושעריין לא עשה כלום ומתחיל בכל פעם לעבוד את השי' מחדש וד נקרא הולך זה ויאמר די' אל אברחם כי אברחם די' ראש דסאמינים וכשבא להשנה א"ל דקביר לך לך מארצך כ"ו היינו שיאמין שערין לא עשר כלם כי דאבות נקריים סוחין כמשיכ את אברחם את יצחק ואת יעקב אל דארץ אשר אראך היינו לאמונה שיאמין שעריין לא עשר כלל וזהו לצדיקים אבל לאנשם מ"ש ט"ס אני אומר לך לך מארצך כפרשיי להנאתך ולטובתך היינו שצריך להשליך כל דטובות ודנאות עוהיו כי שישר שותפין יש באדם חלק דקביר וחלק אב ואם יאצל הקביה כתיב לא ינורך רע אך בחלק אב ואם יש תערוכות מטויר גם יש לו בח רר גם יש לו חוסר ולזה לך לך ונ"ו לרשליך דחוסריות אל הארץ ונ"ו היינו ועיזו יוכל לבא דהארץ לבחי' יראד בחי' אמונה.

וירא

מיש לפי וירא שנת תרכ"ד

וירא א"י די' באלוני מסרא. כתוב שויתר לנגדי תמיד אומר אני שאפילו ח"ו באים על האדם

האדם עונשים ויסורים צריך לחפש שם רחמים ולהאמין שהכל הוא לטובתו כמיש נחום איש גם זו לטיבה כי עיי היסורים לבו של אדם נשבר ובא עייו לתשובה ופדרך שאדם מתננך כן השי מתנהג עמו ועייו ממשיך האדם על עצמו רחמים משם הויה ביה שם הרחמים והו שויתי די לנגדי תמיד אפילו להתנדות בכחי דין בא לירי שם הרחמים ודו אעשה לו עזר כנגדו שאפילו בתוך התנדות שלו נכפש לו עזר שאצריך לעבוד את השי אפילו בכחי דתנדות בכחי שהוא היצהיר ולהסתכל בכיד תאוה במנימית רמחי אותו ולהשליך ממנו רחיצונית כי כל דבר אך מההרושה הסחי אותו כמשיכ ואתה מחי את כולם ודו צריקי ילכו במ שהצדיקים עובדים להשית בכל דאופנים אפילו בכחי דתנדות ודו וירא אליו די באלני סמריא מלשון סמרים ריל אפילו בדברים הנוטים לענין רע גם בזה דסתכל איא עיה בכחי דווי הסחי אותו דבר ונתדבה לנכודה הסנימית שבתוכה והשליך כל רחיצונית והו סור סרע ועשה טוב. סליק. צ ח ו ק עשה לי אלקים מראה עלאה נמשך שמחה ומיראת העונש נופל למרה שחורה חיו והנה ישו ספירות נמשכות מזו הויות וכל הווי די אותיות הרי כיה אותיות וכנגדם כיה עיתים ייד עתים לטובה נמשכים מזיט הקדושים וולעזי במיא ייד להיפוך חיו לכן כל ימיו של יצחק היו בטובה כי יצחק חיי למעלה מדמות כי יצחק בני חית הויות ורוב ימיו של יעקב היו בצער הוא הי בתוך המדות כי יעקב בני ז' הויות רק בעת שהי בשמחה כתיב באוהיה הקדוש שאו הי שמו ישראל לי ראש להורות. שהוא למעלה מחמדות והוא ז' ראשונות

חיי

ותמת שרח בקרית ארבע הוא חברון האדם נברא מדי ימדות שכל יסוד כפיע הוא רע מאש כעם. מרוח נובה רוח. סמים תאות, ומעפר עצבות וכולם רע לאדם המה וכל מדה הסכיות לחברתה לכן הרשעים בחייהון כרוים מתים כי אין שלוי בין היסודות אבל אם האדם מדבק עצמו להשי אשר בו נאמר המשל וסחד עמו עושה שלוי במרומו וזה התחברות אמתי בין הדי יסודות ובוה נכנעים אצל האדם השלם כנגד רוח הוא רוח נמוכה כנגד אש ומים ונילו ברעדה ולזה צדיקים במיתתן שפמיתים כח הרע שבדי יסודות קרויין חיים וזהו ותמת שרה בקרית ארבע שהמיתה די יסודות הוא חברון עיי שנתחברה להשי ולבא לזה העיקר היא יראה וקבלת עומיש והיראה נקרא שער זה השער לדי צדיקים יבואו בו ומלכותו בכל משלה וזהו ואברהם זקן בא בימים יומין עלאין עיי מה ודי ברך את אברדם בכל בת היתה לאברהם היא היראה שנקראת בת ופרשי בכל בני בן והוא השם המקנן בעשי בזה העולם ומלכותו בכל משלה מכהיכ ודי למבין:

תולדות

אלה תולדות יצחק בן אברהם פרשי יעקב ועשו האמודים במרשה איא האדם צריך לעבוד את הבוביה בשני בחי אהבה ויראה כשבא לאהבה צריך לבקש אחד היראה וכן בכואו ליראה יבקש אחר אהבה ניכ זהו שאהיכ אלה תולדות יצחק שהוא מדת יראה לחוד עיב יראה לעבוד חבוביה בכחי חסד בחי אהבה ניכ זהו בן אברדם שהוא בחי אהבה וחסד לאברדם ואברדם בחי אהבה חסד (אברהם) לחוד התאמן

התאמץ לעבוד הבוכיה גם בכחי' יראה זהו אברהם חוליד את יצחק מרת יראה ופחד יצחק וזהו שפרשי' זיל יעקב ועשו האמורים בפרשה כי מי שעובר את השי' בשני בחי' הלית יכול להפריש בחי' הרע מהטוב שיהי' כולו טוב והרע כולו רע כעשו שהי' כולו רע ויעקב נשאר כולו טוב באמת שלא יהי' מעורב טויר ומלת בפרשה הוא לשון הפרשה והבדלה או יאמר כשיש לאדם מרת אהבה צריך לצמצם מרתו כדי שיוכל לעבוד הבוכיה בכחי' יראה וכן להיפך וזהו כונת הכתוב להודיעני שכל אחד מדם צמצם בחינתו כדי לעבוד גם בכחי' השנית וכונתם לעבוד את השי' בשני הבחי' יראה ואהבה:

אלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק ופרשי' יעקב ועשו האמורים בפרשה הנה בכל דברי עוהיז מעורב טויר וצריך דאדם להיות סוים היינו להסיר הרע מהטוב בכל דבר כי אפילו בתית מעורב טויר עי' מיו ופניות שיש לו ומכשיב באכילה ושתי' ומים וראי יש תערובות טויר וצריך להפריש הרע מהטוב ויש ז' ספיי חנית נהים וזלעז עשה אלקים בסיא כידוע ואדם שהוא במרת דחסד לא יכול להתקיים במדה זו וזלת שיש לו אחיזה גם במרת הנכורה ומי שהוא במרת הנכורה איא להתקיים במדה זו בלתי אם יש לו גם במרת החסד וההולדה מן שניהם היא מרת תפארת כידוע וזהו ואלה תולדות יצחק היינו ההולדה מיצחק הוא בן אברהם שדבק איע במרת החסד אברהם חוליד את יצחק ההולדה מאברהם הי' את יצחק שנתדבק במרת הנכורה וזהו שפרשי' יעקב ועשו האמורים בפרשה לשון הפרשה והבדלה שיעקב הי' כילו טוב ועשו הי' כולו רע (נתשלום המאמר נשלם ממאמר השני) ויעקב כולו טוב: אלה תולדות יביא. וכתוב המשל ופחד עמו עושה שלום במרומיו המשל נק' חסד ופחד נהי' נכורה ועיז עושה שלום במרומיו היינו ההולדה מהם רחמים בעולם הזה וכן כל הולדה היא מאש ומים כי בלא גשם לא יגדל בשום אופן ובלא שמש ניכ וזהו ואלה תולדות יצחק אש ואיכ איך חוליד ומפרש בן אברהם על שנכלל במרת אברהם בחי' מים ואחיכ אמר שוב ואברהם איך חוליד לזיא את יצחק שנתכלל במרת יצחק הייל מזה שצריך אדם לכלול תמיד יראה באהבה ואהבה ביראה ויהי' מזה הולדה לכן כשנתבשר אברהם בבשרות יצחק כתוב ויפול אברהם על פניו ויצחק כי ידע שזה איא בשום פנים רק בהתכלל במרת נכורה סחד יצחק אבל על שרה אמנו עיה הקסיר ד ואמר למה זה צחקה שרה כי אינה צריכה לזה דהיא עצמו ניק' בחי' דין גם הנהגות צריך להיות בן כשהשי' מנהיג העולם בסדהיר וחסדים כתיב אשרי אדם ספחד תמיד וכשמנהיג העולם בדינים חיו צריך להאמין שגם זו לסוכה כי טובה גניו בנה וכן היא המדה הנכורות יוצאים סחמדים וחסמדים מנכורות וכעת וראי השי' מנהיג העולם בדינין צריבין אנו להאמין שוראי יצמית מזה כל טוב והולדה רחמים גמורים כביא ודפחח ושי'

ויצא

ויצא יעקב סבאר שבע וילך חרנה אני אומר כשנשמת צדיק יורדת מעולם העליין עולם החבור עולם היחוד לעוהיז עולם הפרוד בחי' חרון אף ויפגע במקום פי' כי חכם פוגע בהשי' בכיד וככים וזהו השמים שמים לדי' הוא עולם היחוד והארץ הוא עילם הפרוד נתן לבניא לחברם וזהו כל פעל די' למענהו למען היו לחבר את האוהל להיות אחד. ויחלום והנה שלם מיצב ארצה שמסיים הארצות וספתכל רק על הרחניות ופנימיות כל דבר זהו וראשו

וראשו מניע השמיסה וכתוב ועמד כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ ואיתא בזה"ק דההיא ארץ בין צדיקים יתבא כי יש צדיק עליון בחיי מיד ויש צדיק תחתון בחיי מינ ובשמיסתכל בעוה"ז רק על הפנימיות נעשה סולם מוצב ארצה וראשו מניע השמיסה ואתם הדבקים בדיא ואין יוכל להתדבק באמת כדי היינו כשיסתכל בכ"ד רק על החיות המחיי את הדבר זהו דבקות אמתי זהו ואתם הדבקים בדיא חיים כולכם היום. מליק

וישלה

וישלה יעקב מלאכים לפניו כו' כתוב שויתי די' לנגדי תמיד כי האדם צריך להבנים תמיד שם הרחמים בהנגד ויקבל את היסורים באהבה וכשארם עומד במדה"ח צריך לכוללו במדה"ד ויקים אשרי אדם ספחד וזהו די' לנגדי די' מדה"ר נכלל בהנגד וכשעומד במדה"ד צריך לכללו במדה"ר וזהו שויתי די' לנגדי תמיד כי הקדושה היא בדתכללות כמיש הסשל ופחד עמו עושה שלוי במרומו כי מיכאל הוא בחיי מים וגבריאל בחיי אש ודכביה עושה שלוי כיניהם מנ"ל פחד די' ומהרר גאוננו ומרוב תשוקתם אליו יתי מתבטלים ממציאות ממש ובאים למדת שלום ואי ר"ם להיות אחד מנגד לחכירו וזהו וישלה יעקב מלאכים לפניו שכלל שני המלאכים במדותיהם כניל לעשות שלום וזהו ויבא יעקב שלום. אל עשו וגי' שדה י"דום וגי' ע"ס ל"ב גתני כי ר"ב בחיי' לובן העליון וזהו לפניו כי צריך אדם לעבוד את השיי בכל המדות ואם האדם אינו כראוי אזי הוא בחיי נרנן ספירד אלוף ומוכרח ח"ו לרביא עליו יסירים להזכירו בהקב"ד וועאעיה עבר את השיי בכל המדות כניל ע"כ ושבתו בשלום בלא יסורים כי כשעמד במדת ר"ט ב"ה ספחד תמיד וזהו אל בית אבי פחד יצחק וכשעמד במדה"ד כללו במדת שלום וזהו ושבתו בשלוי אל בית אבי כי הוא הכריח התיכון המכריח מן הקצה אל הקצה וזהו או יחזק במעויו שלום יעשה לי

וישב

וישב יעקב כו' אלה תולדות יעקב יוסף. דהאדם צריך להיות פויס בתחלה היינו להבניע כל המדות רעות והתאות ואח"כ יוכל להיות ועשה טוב. ואם אינו סר מרע איא להיות עשה טוב. ובצדיק כתיב בקש שלום ורדפהו היינו שיעשה שלום שהרע יסכים עם הט"ב. ויש שררע בעיב יענה אמן אכן יש בחיי גדולה מו שמהפך הרע עצמו לטוב. והרע מס יעו לעבודת דבויית וזהו וישב יעקב בארץ מגורי אביו לי' ויגר מואב מגורי אביו בחיי פחד יצחק וז"ש ושבתו בשלום בחיי שלום וושפרשיי בקש יעקב לישב בשלום קפץ עליו רוגזו שיי. כי יעיא עיה הבניע כל המדות ור"י למעלה מכל המדות לכן בקש לישב בשלום בחיי שלום. שנתרבה ביראה עלאה למעלה מהמדות קפץ עליו רוגזו שיי שרצטרך להיות בחיי משפיע צדיק יסיע כמיש יוסף הוא השליט הוא המשביר. מחמת זה דוכרח להיות בתוך המדות כי עיקר תולדותיהם של צדיקים מעיט היינו להשפיע לעולם ובתוך המדות הוא כשוה קם זה נוסל וזהו כי שביע יסול צדיק וקם וזהו קפץ עליו רוגזו של יוסף אלה תולדות יעקב יוסף כי כיא למי בחינתו צריך להיות תולדותיו בחיי יוסף כי אדם הפשוט צריך לירע שעדיין לא התחיל לעבוד השיי ולהשתדל להוסיף בעבודת השיי והצדיק צריך (להיות) בכל מה שעומד לילך מדגא לדרגא לדרוסף בכל פעם בעבודה להשיי. ויהי

מקח

ויהי מקח שנתים ימים ותרגומו והוה מסוף רנה יש קץ הימים. וקץ הימין ואית יראה ואית יראה היינו יראה עלאה ויראה תתאה דיא יראת העונש כי בן חכם אשר עיני שכל לו ויודע ומכיר את אביו שבשמים סמילא מתפחד ומתירא מהשי בנין דאיהו רב ושליט ולית אתר סנוי מיניה אבל מי שהוא נבער מדעת את אביו אזי מוכרח אביו להראותו שכט מסור אמנם יראת העונש הוא השער לכנס דרך שם יראה עלאה אבל שם עדיין הרע ניבר בתוכף כמיש לפתח חטאת רוכץ ובנלות לא נתגלה קץ הימין זולת קץ הימים עיב כתיב מקץ שנתים ימים ויהו לשון צער כי לא נתגלה כיא קץ הימים ותרגומו מסוף סופא דכל דרנין ופרעה חולם דבחי עורף עדיין שם בתוקפו חולים הוא ותחלמני ותחייני ועיב אז בנלות ראה פרעה שהשבלים דטובות נבלעו בשבלים הרעות דדנה יש כיח עתים ויש זי מרות שכעה ושבעה מוצמות וולעזי עשה אלקים הרי כיח ובנלות המדות טובות נבלעות ברעות והנה יש איסור ומותר וקודש האיסור רובו רע ומעוטו טוב ועיב מועט טוב יש בו כמיש ואתה מחיי את כולם ובדבר דאסור אסור לרדת שמד לעשות הבירור פן חיו יפול דנופל ולא יוסף קום ודבר המותר רובו טוב ומעוטו רע וצריך בירור וזהו קדש עצמך במותר לך וקודש כולו טוב ובנלות נבלעו המדות טובות ברעות וזהו לא נודע כי באו אל קרבנה כי פרעה לא ידע אשר בתוכם אכן יש די באמת גם שם כי ואתה מחיי את כולם וכשבא יוסף דצדיק אסר על זי פרות השבכות חלום אחד רוא כי עשה שם יחוד בתוך המדות אבל אצל השבלים הרעות ופרות הרעות לא אסר חלום אחד הוא כי המה מעלמא דפרודא ואין שם יחוד כלל השיי יטע בלבנו אהבתו ויראתו ויגלה לנו קץ הימין שנוכה לעבדו שכס אחד אכיר

ויחי

לפי ויחי. הקבצו ושמעו אל ישראל אביכם פרשי זיל שבקש לגלות את דקץ ונתתם ממנו והקשה באמת למה נסתם ממנו אך האמת הוא כמיש חזיל זכו אחישנה לא זכו בעתה ונחזי אכן איזה חץ יצה לגלות לדם אם על אחישנה איך שייך לגלות הלא כל יומא זמניה כמיש היום אם בקולו תשמעו אלא ודאי זמנו של בעתה והיינו אם לא זכו וזהו חרפתם של ישראל והקביה מקפיד בכבודן של ישראל ולזה נסתם ממנו נאמר המעתיק שמעתי מפי חסידים אמתים שאמר הרב הכרוש זציל זה המאמר מסוי הקדוש לאוני הרב הגדול רי ולמן שפיצור זיל אכיר בוויין הבירה על השיבו לו דברי חטא כאנשי און הולכי קדימה של העיר וויין על שאלת קדשו איך יתנהגו בדת ודין תורתינו ואז פתח הרב הקדוש אל יתלונן על בני ישראל ולא יטיל עליהם דוסי כי אסור עפיי דתורה והראוי מיעקב אבינו עיה כניל

שמות

לפי שמות וימת מלך מצרים כוי פרשי שנצטרע ויש לפרש וימת כפשוטו לשון מיתה מלך מצרים הוא שר של מצרים היינו שרשמילו הקביד סן הקרושה וזהו מיתה שלו והנה כהשקביה מעלה לפעמי שר משרי האומות יש בזה מעלה חסרון המעלה כי מחמת שנתקרב אל

אל הקרושה אין לו ענות כיכ לרצור לישראל מחמת שרואר חשיכותם אבל מחמת שקרוב אל דקרושה ונבוה מאד יש לו כח לעכב תפלת ישראל חיו וכן כשקביה משם ל לפעמים איזה שר יש ניכ מערה וחסרון דמעלד שאינו יכול לעכב תפלת ישראל והחסרון לפי שנתרחק מהקרושה יש לו ענות לרצור לישראל חו וזהו פני דפסוק ויסת מלך מצרים היינו שנשפל ונתרחק דשר של מצרים מהקרושר וזרו מיתתו ועייז ד' לו ענות להצר לישראל מאד ולזה ויאנחו בני מן העבודה רק מעלה דיתה שלא היו יכול לעכב תפלת ישראל ולזה ויועמו ותעל שועתם אל האלקים בלי שום עיכוב כלל.

בא

לפי **בא** ויאמר ד' אל משה בא אל פרעה ונוי כתיב שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה כי ראשית הכל צריך איש ישראל לראמין באמונה שלימה שדכל בדשנחד פרטית טויר הכל היא מראשית המחשבה הנקרא מיי יזוהי דחילוק בין צריק לרשע שדרשע אינו מאמין כלל בהשנחה פרטית רק תולד רכל במקרר וסכר ובטבע כשדקביה משפוע להם טובה דטה יותר מתנאים ויותר מתרחקים מרקביה באמרו כתי ועוצם ידי עשה לי את החיל דזה ולא די פעל כל זאת כשיכ כי נוי אובר עצות דמד ואין בהם תכונר אבל לא כאלה חלק יעקב איש ישראל כשהקביה מטיב עמו ומשפיע לו טובה צריך לשבר לבכו כמשיני כיעקב אע ה קשנתי מכל החסדים פ' עיי דהסדים נעשד קטן ושפל בעינו ונשבר לבו בקרבו ואם חיו איזה רע נענה בו כל יתלד במקרר וסכה וטבע רק ידע שדכל היא מאת רשית דמנהנ עולמו בחסר כי דטבע בני אלקים ורוו מי ברא אלה וזרו סוף מעשד כמששבר תחלה וכשמאמין כז באמת שהכל דוא מאת דקביה כל דפרטים מטוב ועד רע חיו ואין אדם נונע כמה שמוכן לחבירו בזה ספריר הטוב מררע שבכל נשם וטבע וזה עת אשר ישלוש דאדם באדם לרע לו היינו אחר דבירור ודרשע דוא לדיפך כיון שתולה רכל במקרה וטבע בזה סברר דרע מטוב ולוקח לעצמו כל ררע. כאן שתק מעט ואמר. ואתה סחי את כולם אומר אני שזהו בח' נרנן ספריר אלוף שהספיר מי מאלד ואמר מי די אשר אשמע בקילו וזשיהיכ ויאמר די אל משה בא אל פרעה ופרשיי והתרה בו כי אני הכברתי יכו למען שיתי אותתי אלה בקרבו הינו אותיות אלד עם מיי כמשיכ מבטן מיי וכו' היינו שירע שטבע הוא אלקיים ודכל ברשנחד פרטית ועיי אמונד זו נעשה דבירור הגמור דטוב מררע ונעשה הכל טוב. ואחז אמר כפי זו מדבר בפסח ופי בשלח מדבר משביעי של פסח. ופי יתרונהסתין מעט ואמר פי בא בשלח ויתרו דם פסח וזי שד פסח ושבועות. סליק -

יתרו

לפי **יתרו** וישמע יתרו כרן מדין איא שדי' קשר ליתרו למד עשה אלקים למשר ולישראל עמו יסורים יותר מכל שאר אומה ולשון ומפרש כי ראה שזר די' לטובתם כרי שיבואו אחיכ לרחמים נמורים וזהו כי דוציא די את ישראל מצרים כתיב כי שמש ומנן די' אלקיים פיי כמו שאיא לרסתכל בשמש בלתי מנן היינו כלי כן אא לבא יבחי' ד ראל רחמים נמורים כיא עיי בחי' אלקיים מדה ד ויסורים וזהו שאמר יתרו אח כ עתד ורעתי כי גדול ד מכל אלקיים היינו שהשיגו כי כל היסורים שהיה להם בחי' אלקים רכל די' כרי

כדי שיבואו מזה לירי גרול די רחמים נמורים: וירא העם וינעו וכיו ומה ננש אל הערפל אשר שם האלקים איא כי באמת צריך האדם להאמין ולרכיב חסדי הבוית נם בדרך רטבע שהוא משניה ולירא מפניו תמיד אך ההמין אינם מתפעלים עד שרואים ניסים ונפלאות היוצאים מנדר רטבע אז חיל ורעדה נופל עלידם וזהו ורא העם וינעו כשראו חוץ למב נ ואו וינעו ויעטרו מרחוק שנקראים אך עומדים מרחוק אבל משרעה היינו הצדיק ננש אל הערפל נם בדרך נסתר ורטבע אשר שם האלקים ננש איע אל אלהים ולכן נקרא ננש ואחיכ אמר כתיב האלקים עשה את האדם ישר והמה בקשוח שבניות דבים כי הקביה ברא ארבע עולמות אביע והעולם עשוי הוא נמיד מכל העולמות וזה נתלבש בנשמות ודרך רטבע וכיז נעשה אחר מנם אדריד וכן אחר שחטא ישראל במדבר אבל כבריאת העולם היי העולם עשוי שוה בקרובה עם שאר דעורמות ברוחניות וזהו וראלקים עשה את האדים דעשוי ישר שה עם כל העולמות ורמיה בקשו חשבונות רבים שנפיר משאר דעומות ונכנס בנשמות וטבעיות אכן בביאת המשיח כביא צדיקים יחורו הדבר להדמותו שיהיו שוים כל העולמות וזהו שאנו מבקשים מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון זהו עולם העשוי להושיבו עם נדיבים: ריבי עמו שיתקן עולם העשוי ויהי שוה ברוחניות עם שאר העולמות וזהו שאמר איא זלדריה על מאמר הנמרא נה רין לי שבילי דרקיע כשבילי דנהרדעא וניל לומר בהיפוך כי הצדיק נהירין לי שבילי דנהרדעא כשבילי דרקיע שרצדיק עושר דכל רק לשמו ית ומשיג להשיי אף כשבילי דנהרדעא אשר הוא נשמי וטבעי עולי עשוי כשבילי דרקיע שהוא דבר רוחני שאר העולמות ואומר אני שזרו הפי של נלוי אליהו זיל היינו כי יש די מלואים להשם הוייה ביה והם עיב סג מיה בן וכל אחד מתלבש בעולם אחד מדי עולמות ושם בין מקן תמיד בעילם עשוי נמצא זהו פרושו של נלוי אליהו זיל כי אלידו נימי בין ואנו מבקשים שרשם בין שמקן בעשוי יתיקן במהרה ויתנלה מלבושו הנשמי ורטבעי אחיכ אמר כתיב רצון יראיו יעשה איא רצון הוא אותיות צנור פי הצדיק עושה צנור ורצון ועייז ואת שועתם ישמע וישיעם היינו שועתם ותפלתם של כל ישראל כי תפלת כל ישראל על לים עיי רצנור של יראיו וזהו פי הכתוב רצון יראיו יעשה היראים עושים צנור ועיי רצנור הלז ואת שועתם ותפלתם של כל ישראל ישמע וישיעם.

כה תאמר לבית יעקב אלו רנשים תאמר לרם אמירה רכה ותגיד לרם לבני ישראל דברים הקשים כנידן כן פרשי מסדיר ולכאורה היא לפלא מה הם הדברים הקשים שאמר להם הלא אמר לרם ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי אמר אני שלפעמים בא האדם התעוררות מלמעלה לתוית ואותם בניא שרם במדרינה קטנה בחיי יעקב שמחים בזה ועובדים אז להשיי בתותיפ אולם הצדיקים הנדולים אמתים מתביישים מאד על שלא היי להם בעצמם הכנה לזה וזהו כשאמר דקביה לישראל ואביא אתכם אלי שזה כענין שאנו מבקשים מאת דקביה השיי השיבני די אליך היינו שדיי לרם אתערותא דלעילא אותם שהיי במדרינת יעקב די לרם זאת אמירה רכה אבל אותם שריו אז במדרינת ישראל אצלם היי הדברים קשים כנידן על אשר לא היי לרם אתערותא דלתתא מקורם:

משפטים

פי משפטים ואלה המשפטים אשר תשים לפניכם ותרגמום ואלין דיניא די תמדר קדמיהון כתוב והאלכים עשה שיראו מלפניו היינו שכל בריאת העולמות היי בשביל ישראל

ישראל שיראו מלפניו ועיקר היראה היא יראת הרוטמות בנין ראייהו רב ושליש עיקרא ושרשא רכל עלמין ומסבב כל עלמין אבל לא מיראת העונש ויסורין כדרעיה שאמר סה אנוש כי תזכרנו אחר שאמר כי אראה שמיד מעשי אצבעותיך וכיון זו ריא יראה אמיתית ואיתא בסהיק שכל כונת בריאת העולם היי בנקודת החסר כדי להטיב לבריותיו ואם אין עולם על מי תגלה ותראה חסדו וטובו הנרול וזהו כי אמרתי עולם חסר יבנה ומשיב בראשית ברא אלקים במדהיד זה סמנת שרקביה היא אים בלי שום גבול ותכלית ודעולמות צריכים להיות בנכול לזר דוצרך בתחלה גם למדחיד אמנם זה דרין בשרשו הוא חסר נמור כי בלא זר לא היי יכול להיות בריאת העולם וזיו שפרשיי לפנידס ולא לפני עכויס כי ביד של ישראל הנס שנקראים בחיי רין מיס מפני שרס רבקים לתורר שהיא מקור הרחמים כי היא רצון הבויתיש ורצונו מקור רחסר וררחסים עיב דיבד טרפכין מדהיד למדהיר משיב ביד של עכויס שהס נפרדים לנמרי טהקרושה עיב רס מקור הדינים היינו דינין דלא כשוט שהס אינס טהקביה ונתעורר צרות על ישראל חיו עיב צריך כל ארס לרבכ איע בשרשו ביראה אמית ת ועיין נמתקים כל הדינים בשרשם ומתהפכים לחסר ורחסים כי בשורשן הס חסר נמור וזהו שמתרנסם ואלין דיניא די תסרר קרמירון היינו לשורשין וכתיב אל אלקיים די רבר כיו איל הוא מרת החסר אלקים הוא דין די רחסים נמצא שקורס אלקיים הוא שם איל שהוא חסר נמור כך צריך ארס להעלות הדינים לחרמות וזהו כונת התיא די תסרר קרמירין שס חסר נמור: ואלה הטשטטס אישר תשים לפניסם כשכאים יסורים על הארס חיו צריך לרמתיקס בשרשם דיינו שיחשוב מי ברא אלה היסירים רק די לבדו ומאתו לא תצא הרעית חיו ואיכ ודאי ר סורים דאלר רס טובות השי ועיין מעלה היסורים ומסתימס בשורשם ולזה מתרנס המתרנסם ואלין דיניא די תסרר קרמירון שצריך לחשוב מי ברא אלה השי ודאי טוב הוא עיב:

תצוה

וְאֵתָהּ תצוה את בני ונוי איא כתיב שויתי די לנגרי תמיד כי הארס יש לו תמיד מרת הנגר כי זלע ז עשרי אלמייס וצריך הארס שיזכור תמיד מרת הנגר שטלא כל דארין כבודו וקיום הכל רק סחיות רשיי ועיין יכול להנביר איע על הנגר הרע וזהו זכיר את אישר עשה לך עמלק כ דמחשבה רוא בטח טשכן השכל והעיקר תלוי בטוח להנביר תמיד השכל כי כל העבירות שארס עושה רוא סמנת השכחה יש לו מיו ואיבה זרה ושאר מרות רעות ועיי השכחד יכול לאחוז במרות הרע לכן צריך הארס להנביר תמיד השכל ועיין יכול להנביר על הנגר וזשאחזיל בכל יום יצרו של ארס מתנבר עליו ונוי ואימתי הקביה עוזרו כשאינו שוכח ומנביר שכלו ורואה בכל רבר חיות רשיי וזהו שאחזיל אין ארס עובר עבירה אייכ נכנס בו רוח טטות שהכל תלוי ברשכל ועיי רשכחד מתנבר הנגר וזה דרך עמלק לרפיל לארס למרת רשכחד. הנספרות רס חויב לריא יראה ואהבה והנליות תויס כתיב נר סצוה ותורה אור איתא בנמי אס פגע כך מניול זה משהו לבהמיד כיו ואיל יזכיר לו יום היותה ובשמןביר שכלו איצ לכ ז והיא רעיקר יך איא להשר סחשכבו בהשית כאמת רק עיי סצת מעשית קרס וליעביר השי במחשבה דבור ומעשה ובכל המרות כי בכל מדה יש טייר זלעיו כמו ארבת השי ואיבה זרה ריל וכן יראה ושאר כל המרות וזה סיר טרע יעשה טוב שבמרות לעבור בדם להשיי ועיין ויכל להנביר השכל על הנגר וזהו איזה נכור

נכור הכובש את יצרו ואז יוכל לקשר באמת מחשבתו להשיי וזהו ואתה תצוה את ביי כי משה בכ"י הדעת של כל ישראל לשון צותא חרא לשון חיבור שמן זית רוסו להכמה זך דם אותיות התורה וכן פ"י הכתוב אמר הקביה ואתה תצוה כשתרצה לצות את ביי האך תוכל לצותם ויקחו אליך שמן זית שהוא החכמה של ביי איתיות התורה אך כתיב למאור צריכים לכתת עצמם ולשבר את לבם באמת כדי שיוכלו להעלות נר תמיד והבן. סליק

כי תשא

כי תשא את ראש ביי איא כי ראש נקרא המוח ופירושו כן הוא כשרוצה לישא את ראשו ומוחו צריך שיתן אר לבו למקוריהם הוא לשון חסרון כמו ויסקר מקום דוד היינו שצריך לראות חסרונו ולשבר את לבו ואז יוכל לנשא את ראשו ומוחו או יאמר למקודרים תרתי משמע לי חסרון ולי מצוה מקודי די כי רמיה אברים נגד רמיה סיע ושסיה גידים נגד שסיה לית והם נגד אברי דנשמה והגוף הוא רק לבוש לנשמה כשארם רואה חסרונותיו ומקיים מסוים אז מקשר מחשבתו שבראשו לרשיי ונתנו איש כומר נפשו לדי צריך שימסור נפשו לדי במסוד אותם היינו בעשיות המצות זה יתנו לדי כל העובר על הפקודים ידוע כי תיית בדירי אהוייר פורחין לעילא כי אהבה ויראה תרין גרפן דשכינתא ואיא לבא לאהבה ויראה אם לא עיי קיום המצות וכשארם עושה עכירה חיו ועובר על דפקודים עכ"פ צריך לשוב מיראה ודע כי על כל אלה יבואך אלקיים במשפט וזה נקראו סחצית השקל כי אהוייר נקי שקל שלם שכל דקודש ורנה מלת שקל מ"י משקל ומאזנים כשזה יורד זה נופל כן כשארם מכריע ומכנע איע אזי מנביה רכל לשורש נשמתו ואם חיו מתנאה ומנביה איע נופל חיו למטה עשרים נרה השקל כי האדם צריך להאמין שהשיי סח"י את כולם ולעבוד השיי בכח"י אור ישר היינו בתורה ומצות ובכח"י אור חוזר היינו בדברים נשמים כאכילה ושח' יומים ושינה וצריך לעבוד השיי בכל היוד סדות מאור ישר ויוד מאור חוזר הם עשרים נרה השקל דשלם ומי שאינו עובר לרשיי גם בדברים הנשמיים נקרא סחצית השקל וצריך לרוסם הכל לדי וזרו תרוסה לדי ורבן.

ויקהל

ויקהל משה ונוי ששת ימים תעשה מלאכה קשה וכי יתכן צוי על דששת ימים אך האמת הוא כשנכרא האדם נכרא ע"ז האופן שיתקן גם מה שפגם מקודם וזהו ענין נלגול וכשאינו מתקן מה שצריך לתקן אזי מוכרח לבא בנלגול שנית כמיש הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם נכר וכשמוכרח להתלגלל עוד יש לרנשמה צער גדול ויסורים קשים מזה גם הקביה ביי יש לו צער גדול מזה שמוכרח לשלוח עוד הפעם הנשמה לזה העולם וזהו ענין ששת ימים תעשה כי ימי שנותינו ברם שבועים שנה ובכל ענין יש מחשבה תחלה ופ"ה היינו כשמתהיל לחשב על דסוף ובסוף מחשב על ההתחלה והוי ימים רוטזים כיא כלול מעשר וזה ששת ימים תעשה מלאכה דיינו לתקן את אשר צרך לתקן כדי ויום השבועי לסוף שבועים יהי שבת לדי אלקיך ושבת הוא לי נחיר לדי אלקיך לכל יצטער על אשר מוכרח לשלח הנשמה בנלגול עוד הפעם לזה העולם. סליק

ויקהל משה את כיע ביי כוי ששת ימים וכוי וקשה מושיית רשיי זיל לסה סמך שבת למלאכת המשכן אכן האמת דוא כי שבת שוה למשכן והראי שהשוה לענין דטיל פלאקות

מלאכות וענין דמשכן שבכח המעשה ודירוחם דמשיכו מקור דקדושה למקום דזה כמיכ יכול להיות באיש הישראלי אהל ומשכן לרקביה כי למד צריך דקביה למשכן היא מכריכ אלא מחמת שעולם עשיי דיא בהצמצום גדול עייכ צוד דקביה לישראל שיעשי המה הכנה לדיוות מרכבה לשכינה ועיז המשיכו קדושה והי המקום הזה דתנלות יותר וכמיכ בשיק נתוסף בכיא מישראל קדושת נשמה יתירה וזהו ששת ימים תעשר מלאכתך כי כמו שיק ניתוסף לכל אויב נשמה יתירה כמיכ יכול דאדם בששת ימי המעשה לרכין דעתו שירי מרכבה לשכינה ולהמשיך ע ע קדושה ואי כשהאדם עובד להשית בכל דבריים הנשמיים אזי התוית שלו בודאי רק למען שמו יתי ואם חיו עושה דבריים דנשמיים להנאתו אזי התוית קשים לו מאד כי מבלכלים אותו חיו במחשבות זרות, ורבן ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם כי דבא לטהר מסייעים אותו כשארם עובד את דקביה ומקדש ומטדר איע אזי השיי מטדר אותו מלמעלר וידוע כי רמיח אברי נדר רמיח מ ע ושסיה נידים נדר שסיה לית וכל אבר מרמו על מצוד אחת ודעושה מצוד אותו אבר שנדר דמצוה הזאת נעשה מרכבה לקדושה וממשיך אותה לאותו האבר ואם פונם חיו באיזה מצוה אזי חיו וכו' וזהו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ואני אומר ויקהל משה איכ עביי כי בכלל כל ישראל יכול לקיים את דתודיק ומשה קרל את כל עביי ועיזו נתקיים הכל ואף גם בזמניז שלא שכיח אדם שלם כזה ורבן.

מקודי

אלה מקודי המשכן משכן העדות פרשי עיה שנתמשכן מעמים אומר אני כמיכ יש באדם ב' משכנות משכן דנשמה כבוד ומשכן דנפש ורוח כלב וכשארם עובד להשיי אז הנשמה שבמח מלמדת אותו שיוכל לעבוד את כוראו בכל הרברים ויכול לברר הטוב מדרע ואינו צריך כלל ליראת העונש אך מחמת ש ודע שרשיית מהוה כל עלמין ומלא כיע ומחיי אותם די לו בזה והנה אם האדם פונם חיו נעדר ממנו בחיי נשמה ונתמשכן מאתו ונקרא שוטה כמזיל איזר שוטה דמאבר מיה שנותנים לו היא בחיי מיר ועכיז נשאר לו בחיי נפש ורוח ועדיין יכול לעבוד בזה את דשיי אך אז צריך ומוכרח ליראת העונש ואם חיו פונם גם בזו ונאברו ממנו אז נקרא מואם בטוב וכוחר ברע חיו ואז הוא נרע גם מן הבהמר כי דבהסדר מואמת ברע לה ובוחרת בטוב לה לפי מדרגתה ודוא מואם במה שטוב לו באמת ורתיקין לזה דוא משהיכ אשר פוקיד עפיי משה מלי סקר פקדתי שהוא לי הזכר כשמתקשר עצמו בהתוהיק גם בדצדיק שנקרא משה אז יוכל לדזכיר איע לבא דתיש ותשובה דייני תשוב הי' ויבא לבחיי נרין עיי התקשרות בתוית וכדצדיק ויכול דהשלים החסרון וימלא כבוד די את כל הארץ יראו עינינו וישמח לבנו.

לפי זכור

אשר קרן בדרך אמר קרן היא יקר פירוש שהיצהיר מסינת שיהיי יקר בעיניך בדרך פי' כשאתה הולך בדרך רישור ובדרך התורה תיקר נמשך בעיניך ואחיי שאל איכ מדוע לא כתוב יקר ביווד ויהיה מלשון יקר משאיכ מלת קרן והשיב בלשון צחוק כי מהנכין והיושר שלא יהיי איש ישראל יהודי בדרך רזה, בזהיל עם איז גלייך אז עם ניש קיין יויד בא דעם דרך;

לפורים

אסתר מן התורה מנין שנאמר ואנכי הסתר אסתר אמר זהו מן התורה אבל מדרבנן ליכא שום דסתרה היינו שצדיקים אינם מניחים להיות שום דסתרה חיו. המן מן התורה מנין שנאמר דמן העץ איא הנה יש עץ דחיים ועהיד טויר כי עיי חטא אדהיר נתערב טויר ורחטא הי עיי סטיא וזה נקרא עהיד טויר אבל יין המשומר בענבו נקרא עץ דחיים ובפורים עיי שהי קודם פורים הסתרת הטוב כמיש ואנכי הסתר כו' ואח"כ בפורים נתגדה הטוב ע"כ חייב אינש לבסוטי בפוריא עד דלא ידע כי יין המשומר נמרא עץ דחיים בלי תערובות כלל רק כולו טוב וזהו מרדכי מן התורה מנין שנאמר מר דרור ומתרגמינן מירא דכיא שחטא אדהיר ששתה חמרא דלא דכיא וזה עהיד טויר אבל בפורים נתעורר מירא דכיא בבחי' עהיב יין המשומר ע"כ שותים יין עד דלא ידע כי שם כולו טוב בלי תערובות ארוך המן וברוך מרדכי רע בטוב: המן מן התורה מנין פ"י מנין יש לו אחיזה בתורה ומשני שנאמר המן העץ כי לקח אחזתו מעהיד טויר שנתערב טויר וספירה הוא תקון חטא אדהיר ע"כ כל בר ישראל לברר את המן מן התורה בימי הספירה לכן דיתה מסלתו ביום שנ של מסת. דעיקר פורים הוא שושן פורים כי ירושלים מוקף חומה מיבין וקורים היום המגלה וירושלם היא באמצע העולם לב של כל העולם וכתוב והתגליל אליך דרך ארצם. מה שאמר אחר פורים אלו לא נתודע הטעלנרף בעולם רק כדי שאדע מיתת דצורך היהודים מודם קריאת המגלה הי' די ואיש אחד שאלני בפורים מדוע לא שלם לו הקביה נמולו בראשו מרעתו שצער מאד ליהודים והשבתו לו כי כל יסורי וצער העוה"ז לא הי' די לו אפילו בעד צער שצער לאחד מהיהודים אבל בעוה"ב יש די יסורים לענשו ולזה דחיתי בקש אולם האמת היא דאיתא סבני בניו של מנחריב למרו תורה נם מביב של המן ורטעם איתא לפי שעיי נתקדש השם אבל אותו רשע ימיש לא הי' לו זכי שיהי' עיי קיד לפי שהי' מניע לו שכר ע"ז והבן.

תשלום המאמר של שירה מה שחסר בספר כנסת ישראל

השמטה לשבת שירה ובאמת בש"ע איתא שאסור ליתן מזונות לצפורים מטעם שאין מזינתן עליך ואני אימר שישראל צפרים המה והם צפורי בית ע"כ מזינתידן על הכביה ולכן צריך השיי להשפע להם שמע וברכה כי צפרים נקראים נשמות ישראל כי טבואר בזוה"ק ובתיקונים בכ"ט אשר קן צפור רומז לנשמת ישראל (ואח"כ הונד לפני הדרת כ"ק אדמו"ר וזה"ה בשם ההוצ' הקי' היר פינחס וצקלה"ה שאמר שהלימוד מבטל הדביקות והשיב בלה"ק בזה"ל אם אמר כן לא אמר אלא כנגד הלומדים שלומדים רק כנגלה ולא כנסתר אבל כל התנאים ודאטוראים ע"ה עיקר לימודם ופלוסופם לא הי' רק בסודות התורה הקדושה מפני שכ"א הוי מסתכל בשורש הדבר למעלה ומיטיהם לא התבאר להם ההלכה איך תתנהג למטה וכל הדברים המביארים בש"ס אך לבושים המה והפנימיות שלהם הסתתרו תחת אלה הלבושים ואתם חלומדים אינם יודעים מסוד זה הדבר.

ויקרא

ויקרא אל משה איא ויקרא א' זעירא כי א' אלופו שיע ומאתו הכל טוב ואין שום מניעה רק

רק המניעה מצד המקבלים עיב צריך השיי לצמצם עצמו כביכול להשפיע לכיא כפי מדרגתו אעפ"י שמשנה היי רבן של כל ישראל והשיי מצמצם ומשפיע לכיא אף שהוא במדרגתו פחותה ואינו מכיר באהבת די כלל למען הטוב לו חדרו כל מה רעבוד רחסנא למב עבוד למען ייטיב לו בעבודת השיי כי השיי משפיע לכיא כפי מה שטמיר שעייז יוכל לכא לעבודת די בנקל יותר וזהו שויתי די לננדי תמיר כי איש ישראל צריך להסתכל שהשיי ישפיע לו חיות ככל עת ובכל שעה ובכל רנע גם בשעה שהוא חוטא ואז היי ראוי שלא יהיי לוקיום ואעפ"כ כחסר די משפיע לו חיות כזו הרנע אף שהוא בהכנגד השיי ברויח מרחם עליו כמריכ צריך הארם לעבוד די בכל רנע ולקרב דכל לדי כי יש אחכה רעח ואהבת די ויראה רעה ויראת די וצריך לקרב הכל ליראת די וזהו ארם כי יקריב מכס נומריקון מדה כנגד מדה לקרב הכל להשיי קרבן לדי. — איא ארם כי יקריב אתם קרוים ארם ולא אוהיע כי ארם דיס הוא הנוף והנשמה אי שהוא אלופו של עילם ומשכן הנשמה הוא כראש מקום המחשבי חשיב מיה וזהו אויזה שוטה המאבר מיה שנותנים לו זהו הנשמה שבמחו וזהו חכמיה כיח"מיה כי יקריב מכס קרבן לדי והמכין יבין. סליק

צ ו

לפי צו זאת תורת העולה כמו בזאת יבא אהרן כי הלומד תורה לשמה לידע ההלכה ולעשות רצון הבוית ואיתא כרמבי"ם ז"ל שהארם נפרד מרצונו אבל השיי הוא ורצונו חד עיב כרימורו לעשות רצונו נעשה קוביה ואורייתא וישראל חד וזהו זאת תורת העולה כשמכיל עליו עומיש ולומד תורה לעשות רצונו תורת העולה נעשה הכל חד וזהו זאת התורה לעולה ולמנחה כי ענין הקרבנות היי כדי לקרב הכל להשיי ועיי התורה מתקרבים עוד יותר ודיל. סליק

שמיני

ויהי ביום השמיני וגו' קח לך עגל כן במר כו' ובתיב זה הדבר אשר צוה די תעשו כתיב וכפרתם לכם מטחרת השבת הענין כי שבוע נקי זי ימי הבנין והם נגד זי המדות הארם צריך להיות סמויט ולעבוד השיי בכל מדה אולם זאת יוכל להיות אצל הצדיק שרוא יוכל לעבוד השיי בכל מדותיו ולהיות סמויט כי רואה שהכל חיותו יית ואתה מחיי את כולם הנה הכל אחד וכל התאות והבלי עוהיז הכל הכל לכן נקל לו לעבוד השיי בכל מדותיו משאיכ הארם ההולך אחר תאות הנשמיות ואין רואה שהכל חיותו יית אזי הוא משליך אסת ארצה היינו חיות הבוית שהוא משליך לארציות כי טח עיניו מראות האמת והחיות שככל דבר נשמי והתקנה לזה הוא תשובה שיקבל עיע עומיש כאמת ויפקח עיניו ויראה שכל תאות עוהיז הכל ואין כהם מועיל ואחיז יוכל לתקן מדותיו וזהו מטחרת השבת שעיי תשובה יוכל לתקן הכל ודרו כיום השמיני שמשנה היי צדיק והיי עובד את השיי בכל זי מדותיו אבל אהרן וכל ישראל שהיי אצלם חטא העגל היי מוכרחים לבא אל התשובה וזהו ויהי ביום השמיני שהוא מדת התשובה היינו שעשו תשובה ואז קרא משה לאהרן ולכניו ולכל זקני ישראל כו' זה הדבר אשר צוה די תעשו וירא אליכם כבוד די ש היי התנלות אלקית אף שמכ"כ עכ"ז אם הארם חוטא אז הקביה מתצמצם ומתלבש בכמה לבושים

לבושים עד שח ויכל להתדמך למקום הרע אבל כששב בתשובה אז וירא אליכם כבוד די
 יוכל להיות התגלות אלקית ויכול להיות סמיט איא הצדיק עובר לרשי מתתא לעילא
 עייז יכל לעבוד אותו עם כל מדותיו אבל השיית הולך מעילא לתתא עיכ צריך
 לראות שהארתו ההארה שבא לו בשעת תשובה ממנו יקה לעכור אחיז את השיי ולתקן
 מדותיו סליק

בחיהם פסח

אמר שייט שני הוא קדוש מאד יותר מייט ראשון הגם שייט ראשון הוא העיקר מן
 התורה. עכז כביאת משיחנו ב'ב יהוי ייט שני העיקר והטעם דכתיב אני לדודי
 הוא בחיי ייט ראשון ודודי לי הוא בחיי ייט שני כי מאחר שישראל קברו עליהם ייט
 ראשון לכן גם הקביה מקבל ייט שני ויהי לעתיד מקדש ועיקר יותר מיום ראשון והבן

תזריע

אשה כי תזריע וילדה זכר כתב מי הקרימני ואשלם איא כי האדם צריך לידע שכל
 עשיותיו הכל הוא מהשיי היינו כל מצוה שעושה הקביה זומין לידו כי הוא נותן
 לו בית והוא עושה מזוהה נותן לו שלית והוא מטיל בו ציצית וכמו במעשה המצות
 הקביה הוא העיקר כמיכ בניסיות כל ענין ידע באמת שהכל מאתו יית דיט אם נתעורר
 לתורה או לתפלד או לומר שירות ותשבחות או שבא לו הרהור תשובה ויכול לעשות
 אתערותא דלתתא צריך להיות בשכרון לב ולידע שאמת שהוא אינו עושה כלל רק מה
 שדקביה משפע לו אבל אם ברעתו שהוא העושה הכל הוא גרוע מאד גם תורתו ותפלתו
 הוא מהשיי והו איז שמלאי כשם שיצירתו של אדם כך תורתו כ באמת האדם הוא
 הגרוע מכל הברואים כי הוא צריך לכל הנבראים גם לכמה לבושים עד שיוכל להתפגנס
 אבל כל הברואים מתפגנסם שלא בצער והו כשם שיצירתו כו כך תורתו כי בתורה יש
 אסור וד תר טמא וטהור והאדם מטמא בחייו מטמא במותו אבל שאר הברואים אינם
 מטמאים בחייהם אמנם אעפיי שבנוף האדם גרוע מכל הברואים עכז כתיב ויהי האדם לנפש
 חיה ומתרגמין לרוח ממללא שבזה הוא למעלה מכל הברואים כדי שיוכל לרחויר את
 הכל להשיי והו אשה כי תזריע פיי אפילו כשיש לו איזה הרהור תשובה ולמד או מתפלל
 ויכול לעשות אתערותא דלתתא אעפיי כן צריך להיות בבחי' אשה בחיי מקבל וידע שרכל
 מאתו יית ואז וילדה זכר ויכל להיות משפע בחיי זכר:

זאת תהי תורת וכי והובא אל הכהן איא כשארם רוצה לצאת מהרע והו מצר'ע מצר'
 ר'ע זאת תהי תקונו שיהי בשפלות ובשכרון לב וימכל עליו עמיש בחיי זאת בזאת
 יבא אדרן ואז והובא אל הכהן ויכל להתקרב להשיי כי כשם שיצירתו כך תורתו נתפרשה
 וכי כי כשארם נמשך אחר תאותו הוא גרוע מכל הנבראים שהוא מקבל מהם גם תוית
 שלו דוא גרוע מאד אולם כשעושה תשובה ורואה שמכתיב ואתה סחי את כילם אז והובא
 אל הכהן ויכול להתקרב להשיי ויכל להיות בחי קרבן לר. איא שהעיקר הוא שהאדם
 יהי בבחי' אין ויראה אז ער האש נאר ניט גישהן אבל אם הוא בבחי' יש אין מעהנט אז ער
 עמים נטיהן איז ער באמת נאר ניט.

וירבר

וידבר ד' אל משר לאמר אשה כית וילדה זכר מרשי אריש כשם שיצירתו שיא וכו' כך תורתו כתיב אחר וקדם צרתני הענין כי האדם הי ראשון במחשבה כי כל העולמות נבראו רק בשביל האדם כי קודם כ"ר מוכרח להיות אתעדלית וכעת הבריאה לא הי' שום אתעדיל זולת ממה שצפה הקביה שישראל יקבלו את התורה ויעשו רצונו י"ת במצות ומעיש ועייז ברא את העולם בשביל ישראל שנבראו ראשית זר' ראשון למחשבה ואחרון למיב כי נברא אחר כל בחי' ומטעם הזה הוא פחות ונרוע מכל הנבראם כי האדם מקבל מכולם ואין דיא בעולם שיצטרך לכל דבר כמו האדם כי יש ד' יסודות ארמ'ע ונשתלשלו למטה בדצחים מכולם מקבל האדם כי צריך לנשם ומטר ועפר מצמית ויעשה פרי ואח"כ הוא בא למאכל אדם וכן מכל הברואים מקבל וע"כ דוא נרוע מהם וזהו כשם שיצירתו כ"י כך תורתו פ"י אם האדם רודף אחר תאות העוה"ז ומקבל מ"כ"ד אז הוא נרוע מכלם ואז גם תורתו כ"י נתגשמה ובאמת מי שהוא איש נותן לב לרסתכל איך שהשי' ברא כל הברואים גם אותו ברא שנתן בו כח הדבור כשי"כ וידי האדם לנפש ח"י ודבור הוא בחי' יראה שצריך לירא מהשי' ולירע שע"י תאותו לעניני עוה"ז ומקבל מהם עייז הוא נרוע ופחות מרם אז ע"י האמונה ויראה שיש לו מהשי' יוכל להעלות הכל להשי' ולהיות בחי' משפיע להמשך שפע וחיות לכל הברואים והו' אשיה כי תזריע היינו האדם הנקרא אחרון למעיב ומקבל מכולם בחי' אשה יוכל להעלות הכל לד' להיות בחי' זכר בחי' משפיע ולזה נברא אחרון כי לולא שנברא אחרון למעיב לא הי' בידו לרעלותו אבל כשהוא אהרון יכול לרנביה כ"ד למעלה ע"י עבודתו כי יש בחי' אור ישר הוא החיות מהשי' שבכל דבר ואור חוור אם האדם עובד את ד' בכ"ד ומעלה אותם לד' והו' אשה כי תזריע כשעובד ד' בכח"י אור חוור אז וילדה זכר יוכל להעלותם לד' והו' דן יראת ד' היא חכמד בי סוף מעשה במחשבה תחלה היינו האדם שהוא סוף מעיב ע"י יראתו ואמונתו שמאמין ש"ולא חיות ד' המוסתר בכ"ד לא הי' לו שום חיות וקיום ח"ו אם לו רגע א' רק הכל מרחיות ד' המוסתר בו עייז הוא מעלה הכל לד' ומשפיע בו חיות וזהו דן יראת ד' דוא חכמה כמיש ראשית חכמה יראת ד' וע"י יראה בחי' נוקבא ויכול להעלותן למחשבה בחי' חכמה בחי' זכר לרשפיע חיות לכל דבר—ע"כ, מליק

אחרי מות

אחרי מות שני בני אדרן כ"י עד בזאת יבא אהרן אל הקידש ואיתא בזוה"ק כ"א בזאת כ"י וא"א שהעיה אמר בקהלת שיש כ"ח עתים י"ד לטבה וי"ד להיפך והענין הוא דכתיב ראשית חכמה יראת ד' האדם צריך תמיד לרא מדי' רק דאית יראה יראה עלאה ואית יראת עונש והאדם אי' לו להיות תמיד ביראה עלאה עכ"פ צריך שיהי' לו יראת עונש והאמת הוא שגם יראת העונש מותר שדי' לו כי בתורה כתיבה אך העיקר הוא אמונה שהוא לשין התקשרות שיקשר איין יראה אין דער אנדערער ואפילו ביראת עונש לא ירא מהע נש לבד רק מהמעניש שיאמין באמת ואמונה שדק"ה מלכ"כ ומלכ"תו בכל משלה והוא המעניש ולולא חיותו י"ת לא הי' באפשרי בהרע לעשות שים דבר ורכל מאתו י"ת וכשהקב"ד מנהיג עלמו בחסד ב"יד עתים לטובה צריך לדאמין שדכל מאתו וכי וכן ב"יד עתים אחרים וזהו כ"א בזאת בחי' אס"נה וכשמאמין בזאת אז אפילו ביראת העונש ניב מתירא מלפני השי' והו' ראשית חכמה יראת ד' וא"א כתיב בראשית ברא אלמ"ם

בכח' דין בכח' יראה כרא הקביה את עולמו ותרנום יונתן בחוכמתא כי אצלו לא שייך בכח' יראד אך בעת ברע' צמצם עצמו כיי בכח' חכמה כידוע ליודעים כדי שיוכל להשפיע לכל אהד כפי כחו שיוכל להכלל ולא יתבטל וזהו כולם בחכמה עשית כדי שיהי קיום העולם וזדו בראשית בשביל ישראל שנקי ראשית צמצם הקביה מעילא לתתא ומתתא לעילא צריך להיות ראשית חכמה יראת ד' אפילו הצדיק וואס ער איז דער גרעסטער אז ער קען זיך מקרב זיין לרקביד זאל ער זיך בערעכנען וויא קימט ער אז ער זאל מקבל זיין מהקביה הן בנשמות דן ברוחניות דלא אני מלוכש בנ' וחומר גם רחוק מאת הש'י ובוה שמצמצם נפשו נעשה כלי מוכן לקבל מאתו ית'יש שאם ירצה האדם לקבל יותר מהראוי לו יתבטל וזה יאז כי חכמיה דוא כח מ'ה והיא עיקר החיות שבכיד וזהו והחכמה תח'י כו' ומי שאין לו חכמה בכח' רצמצום מזה בא שכירת דבליים ימותו ולא בחכמה וזהו אחרי מות שני ביא בקרבתם לפני ד' וימותו מפני שרם לא הקדימו בכח' זאית בכח' צמצום עיכ הי' בכח' שכירת הכלים דבר אל אהרן כו' כיא בזאת ואיז אעפ'י שאהרן בכח' חסד צוד לו שלא יבא רק בכח' זאת בכח' יראה כי המדות דם כלולים כיא מחבירו לאמיר זעהו בכח' חסד הוא בכח' מים והשפע ממים איז אז עם איז מגדל הכל ומדת נבורה הוא בכח' אש ושבעו שהוא מכלה את הכל לאמיר ויודער זעהו צי פיעל מ'י איז אויך לא טוב רק אז עם איז מיט א צמצו' בכח' נבורה אז הוא טוב ובמ'כ הוא ברמדות מרת חסד היא ארכה אז א מענש זאל האבין אהבה לכד לרקביה קען ער זך מרבך זיין להשורש אין זאל בטל ווערן טאקע להקביה אין נאנץ עד שיתבטל דכח ורמציונות וזד אינו עם דארף זיין בכח' והחיות רצוא ושוב צריך להסתכל שיהי' לו יראה ניב שיראה לדתקרב לד' ואז יוכל לקבל מדי' וזהו זאל יבא בכיע אל הקודש כיא בזאת דיא מרת היראה כי עיי היראה יוכל להתקרב לד' ואיז הכלל הוא כמשיכ זאל יבא בכיע אל הקודש כיא בזאת כאשר אמרתי אפילו כשהקביה מנהיג העולם בהייד עתים הרעים ח'ו בכח' עונש צריך לראות שיהי' בכח' זאת בכח' אמונה שיאמין באמת שרכל מאתו ית'יש ורכל הוא בהשנחתו ית' ווען ניט ח'ו דער חיות מהקביה וואלט קיין שום זאך קיין חיות אין קיין כח ניט נראט וצריך שלא יירא מהעונש לכד רק לירא מדי' שהוא חיות ופנימיות מכל דבר כמיש ואתה מח'י את כולם וזהו זאל יבא בכיע אל הקודש כיא בזאת בכח' יראה בכח' אמונה ברקביה איך זאג הקביה זאל העלפן אז יודין זאלען מורא האכען נאר מאתו לכד ולא מזולתו.

קדושים

קדושים תהיו קדושה היא כמות איז אעפ'י שהארם הוא פרוש מכל העבירות צריך שיהי' פורש איע גם כמחשבה מכל הרהור רע משיטא ואפילו מדברים בטלים וזהו קדושים תהיו הנם שלומד ומתפלל ושומר איע ממעשים רעים ומכל הדברים האסורים יתאמץ גם בזה שיהי' לו מחשבות טהורות וקדושות כי קדוש אני ד' שאין יודע מחשבות זולתי ובמדרש איתא יוכל כמוני ת'ל כי קדוש אני וכו' קשה וכי תעלה על דעתך שהארם ישוה לקונו אתמחה אך הענין הוא כמו שאמרתי כיפ שהעיקר הוא שישבר את לבו באמת קודם כל דבר שכקדושה הן בתרת דן בעשית איזה מצוה יודע חסרונו ושפלותו ועביותו ונסותו כמיש עקביא במשנה אבות דסתכל בני דברים כו' טאין באת ולאן את הולך ולפני מ'א עתיד ליתן רויח ואז יוכל לעשות צמצום גם למעלה שהקביה כביכול מצמצם

מצמצם איע ומשפיע אליו והוא יכול לקבל ואם אינו מצמצם האדם איע ומשבר את לבו כניל אז אינו יכול לקבל כלל מהקביה וזהו פ"י יכול כמוני אז דער מענש טערנט אז ער איז עפים ת"ל כי קרוש אני ד' אז קרושתי למעלה מקרושתכם איא שאין שום אופן שיכול לקבל מהקביה קרושים תהיו מלשון דומנה והכנה שצריך להיות כלי מוכן לקבל שיש רמיח מיע ועיי כל מצוה שעושה ברור נעשה עיי מצוה זו צנור להטשיר על עצמו קרושה עליונה וזהו אשר יעשה אותם האדם וחי בהם היינו שיהיו חיות בהמצוה ועשיתה בייש בחשבו שפלתו ונרלות הבורא י"ת ונשבר לבו לפני השיית באמת אז נעשה כרי מוכן לקבל ואם לאו ח"ו נעשה שבירת הכלים ואיז בשום אופן לקבל שפע אלקי וזהו כיא בזאת ואיתא בזה"ק בזאת דא יראה ואיז שאי אפשר לקרב איע להקביה כיא עיי בחי' זאת בחי' יראה כמיש זה השער לדי צ"ב דן עיי יראת הרוסמות עיי יראת רעונש ואז דן יוכד לקבל מהשיית ובל"ז נעשה שבירת הכלים בחי' טת כמיש בקרבתם לפני ד' וימותו כללא רמילתא אם האדם יודע ומכיר איע שלא עשר עדיין מאומה ומשבר את לבו באמת לפני כל דבר שבהרועה כניל בזה יוכל לקרב איע להשיית ולקבל שפע מאתו יתיש ואם טרפה כנפשו שכבר יש לו איזה טררינה שעשה מצות ומעיש ולומד ומתפלל ואומר שירות ותשבחות ואפ' לו האמת אתו איא שלא התחיל עדיין כלום וזה האות והמופת והבן.

אמור

ויאמר ד' אל משה אמור אל דכהנים ביא כו' דנה באדם יש גיני הנפש היא חיות אלכית רוחניות ודנוף אינו רק גשם בלי חיות והראי' כשנפרד דנפש טרנוף הוא טת ועיכ הרשעים רודופים אחר תאות חומריות וגופניות נשמיות עוה"ז ומשכיכים לעצמם חיות מרחומיות בחי' טת עיכ בחייהם קרויים מתיים כי משכיכים חיות לרקליסה בחי' טת משאיכ דצדיקים שמסתכלים תמיד בכל דבר רק על חיות הרוחניות שיש בכיד ואוכל רק לשובע נפשו לקיום דנפש לעבודתו יתיש לזה אף במיתתן קרוין חיים וזהו בסיבת מיתתם שסמיתים התאות הנפניות שמשליכים דגשכיות ועושים רק דטוב לשמו י"ת לזה קרוים חיים והרשעים בסיבת חייהם שמשכיכים מהגשכיות בחי' טת עיכ קרוים מתיים ורבי' הוא כ' דסיכר כידוע וזהו לנפש לא יטמא עכ"פ לא יטמא גם הנפש בעמיו כי בפגמו כנפש פוגם גם בכללות ישראל באזיל עשה עבירה אי מכריע איע כו' כיא לשארו הקרוב אליו שיהנה מהעוה"ז רק ההכרח כדי לעבוד את השיית והמותרות ישליד וירחיק ממנו וזהו אמור אל דכהנים כרן בחי' צדיק עובר להשיי בכיד בחי' בכל דרכך דעיו ומקרב הכל להשיי בבחי' קרבן לר' וזהו אמור ואמרת לרזהיר גדולים על הכסנים שמי שאינו בבחי' זו לעבוד הבויית בכיד לכה"פ לנפש לא יטמא בעמיו ככל הכתיב לחיים למערה והבן ודפח"ח ושיי.

ויאמר ד' אל משה וגו' איתא שלשה שותמים יש באדם הקביה אביו ואמו הקביה נותן דנשמה כמיש ויפח באפיו נשמת חיים החלק אב ואם דוא דנוף ולחכר את שנידים דנוינפ יש באדם בחי' נפש המנוצע בן שנידים ומחברם גם יש באדם נפש הברמיות והצדיק מתרחק מתאות הבהמיות ומרבה איע בכל עשיותיו וכל עניני עוה"ז לרוחניות לפרושה ועייז נעשה גם דנוף קרוש ועיז נאסר צדיקים ילכו במ אבל הרשעים רודפים אחר תאות הנוף ומשכיכים ככ ד' אחר תאות דגשכיות עליהם נאמר ומושעים יכשלו במ הצדיקים

רציונים עיי כל מעשירם רטובים לשם די מתרבקים גם רנוף לנשמה שרוא חלק אלוה ממעל כמיש ויפה באפיו נשמת חיים לזר אף במיתתם מרוים חיים והרשעים עיי שעושים רכל רק לתאות רבהמיות ונשמי בחיי מת לזה אף בחייהם קרוים מתים ולזאת צריך דארם לקיים בכל ררכיך רעהו היינו במייס יהי כונתו שיוכל ליתן צדקה ובאכילה ושתיי ושנה שיהיי לו כח לעבוד את השיי ורגם כי בשעת מעשה נרנר גם רנוף מזה אעפיכ מחמת שכוונתו לקרושר הכל נכלל בקרושה ונתקשרה רנשמה ונתרבקה בחיים וזרו צדוקים יציט שופטן ורשעים יצחיר שופטן ובינונים זויז שופטן והוה לנפש לא יטמא פי שלא יטה לתאת הברמיות רמטמאים את דנפש בעמיו פי כי כל ישראל הם בחיי אחת קומה שליטה כמאמר חויל עכר עכירה אחת מכרוע איע ואכרזכ כוי לזאת לא יטמא נפשו כי סיגם בכללות וזרו לדזהיר נרעדיק כי רכיג כו נאמר לא יטמא כלל שרוא מעלה הכל לקרושה וכל עשיותיו דם רק למען שמו יית אך שצריך להשגיח על הבינונים ולהזהירם למעשהש לנפש לא יטמא בעמיו כניל כיא לשארו דקרוב אליו היינו הררכחי לצורך חיותו אך יכון בזה כרי שיהיי לו כח ויכולת לעבוד את בוראו ואז אל יפול לבו עליו שגם רניף נהנה מור ויוכל לדרבק בחיים.

בחקותי

אם בחקותי תלכו ונוי ונתתי נשמכם בעתם טעם שנהי נשם כי מן השמים מצפיעים אורות רוחניות עליונים אך בהניעם אל עולם השפל הנשמי דזה נתנשם ולזה נקי נשם ודארם צריך לירא את השם הנכבר ורנורא למאוס ברע ולכחור בטוב ולרתחוקה באמונה ובטחון ולקבל עיע עול מלכות שמים באסת ועיו נעשה כלי מוכן לקבל שפע אלוה עיי צינורות רמדות שעוכר ברם להשיי והכל בלתי לדי לברו ועיי אמונה שבכיד נמצא חיות אלקית כמשיכ ואתי מחיי איכ ועייז רוא ממשיך השפע רק להקרושה גם ממשיך עיע הייד עתים לטובה כי רעת תלוי במדה ועיי היראה ואמונה ובטחון מרבק עצמו לרקרושה ווהו ואל יבא בכל עת אל המורש כיא בואית בחיי יראר בזה סכנים רעת לקרושה ווהו שפרשיי על בעתם בלילי שבתות הוא בחיי יראה עייז יורר השפע להעת לקרושה והנה עית בנימי עשרה הויית וייד פי איריי ווה בעשרה מאמרות נברא העולם והרא במאמר אחר יכול להבראות כי ייד היא וזה רעיקר וכמיש בראשית ברא אלמייס וראשית היא יראיה ראשית חכמה ויתלבש בוייד מאמרות דם רספירות והמדות רק לרפרע מן הרשעים וליתן שיט לצדוקים. והבן. סליק ספר ויקרא

בעזר גומל חסדים. אתחיל חומש רמפורים

נשא

זאת עבודת בני הגרשוני לעבוד ולטשא. במשכן כתיב ועשו לי מקדש ושכנתי בתיכם בתוכו לא נאמר אלא בתוכם כי עיקר השראת השכינה במשכן היי בישראל אורל שיכן בארם שארם יהיי מרכבה לשכינה כמיש ככל מקום אשר אוכיר את שני אבא אליך וברכתך ותיא בכל אתר די אשרי שכנתי תמן, איתא לותך ואברכינך כי רמיח מייע ננר רמח אבריו של ארם צריך האדם לעשות כל אבריו מרכבה למצות כשמקדש איע נעשה מרכבה למצות ואם פוגם חיו בלית שהם כנגד הנירים נעשה חיו מרכבה לסיא והארם צריך לעבוד.

השיי במחשבה ודברבור ובמעשה במחשבה לקשר מחשבתו ולבו לרשיי ודברבור לעבוד ד' בתורה ותפלה ומעשיי דם מצות מעשיות כמו תפלין וציצית כו' ודנה עבודת בני קהת בכחי מחשבה נושאי דארון ליהר יחודים להשיית ועבודת בני דגרשוני היי בכחי קול ודברור תוית ובני מררי עבודתם היי במעשה וזהו זאת עבודת בני דגרשוני לעבוד ולמשא ב' דברים כי עבודתם היי דברבור וזהו לעבוד ר"ל שעקר הלמוד היי לשמור ולעשות גם עבודה שכלב זהו תפלה במילולא תליא מילתא גם מצות מעשיות יש בתפלה דינו להתעסק בציצית ולהניח תפלין וזהו לעבוד ולמשא גם בכחי מחשבה כמשיכ בל פעל די למענדו כי העיקר הוא כשמתקן בשורשו ומשרה באבריו שכינתי יית ומילא יתוקן גם הנשמיות כי המצוה נעשית צנור שעי באה השפע אמנם דצדיקים אין בונתם גם לזה אך עיקר מהשבתם לעשות תיקונים לעולמות עליונים ואורייתא בדור פורחת לעילא כי עיי שמכשרים קול ודבור שלהם להשיי פורחת לעילא ונעשה התקון וזהו למשא להגביה כל דבר להשיי לתקן תיקונים בעולמות עליונים.

בהעלותך

[רצעה] משה אל ד' ויאמר אל נא רמא לה ופרשיי לאמר שאמר משה לפני ד' השבני אם תעשה בקשתי אם לאו קשה למה ינרע מרעיה מרחביד תשלום המאמר מוכא בספר עירין קדישין תנינא]

שלח

שלח לך אנשים ויתרו את ארץ בנען איא שיש בכחי ארץ ישראל והיא יראה עלאה וארץ בנען היא יראה תתאה היא יראת העונש יראה הצוניות כי ארץ דוא יראה רצועה לאלקאה ודאלקים עשה שיראו מלפניו והארם צריך לדאמין באמונה שלימה שאין בעולם שום כריי וכן הקליפית וכן האוהיע שום כח לעשות מאומה בלי כח הקדושה מהשיי שמקבלים משם חיותם וזהו קיומם כי השיי משייח בעליונים ובתחתונים ונותן חיות בכילם כמשיכ ואתה מחיי את כולם ועיי אמונה זו יכול לבא ליראה עלאה לירא את השם הנכבד והנורא ולהתדבק בהבוביה ובה יומתקו הדינים מעליו וזהו צדיקים מדפכים את הרע לטוב שעי שמסתכל בכל הענינים רק בחיות השיי המקיימם עייז נתרבק להשוב כי רשיי הוא מקור הטוב אבל הרשעים שכל עסקיהם רק בנשמיות בהרע עייז מהפכים גם הטוב דרע ר"ל וזהו ויתורו את ארץ בנען ר"ל שנסתכלו גם ביראה חיצוניות לחיות השיי שבו שלו הכח והממשלה לעשות כרצונו והכל בכחו ית' וזהו וראיתם את הארץ מיה היא ר"ל שנסם בכחי ארץ שהיא בכחי יראיה יסתכל בכה הנשמה בכחי מיה שיש בכל דבר כיה מיה בכחי חכמה וזהו איור שושה כו' כחי מה בכחי נשמה שנסם בארציות יראה הכח מהחיות הרחניות מהנשמה ודור ענין ארץ ישראל קליפה קרמה לפני ועיי זאת האמונה שהעיקר המקיימו הוא הטוב עייז נתרבק בהשיי ויכול לבא מזה ליראה עלאה וכן בכל המדות אהבה ויראה ושאר המדות יסתכל רק בחיות השיי המסתתר כו' אך תמיד היראה קודמת כמיש זה השער לדי כי איא לאדם לעמוד תמיד כו' הבחינה ביראה עלאה לכן צריך עכ"פ ליראה תתאה יראת העונש וברסתכלו מאין בא מקור היראה עייז יתרבק כריי ויבא בזה לייע אבל המרגלים כשראו

כשראו חזקם לא המתכלו מאין חיותם אך נסתכלו בהגשמות הרע ולזה אמרו כי חזק הוא מטנו כשפרישי כיי אין בעהיב יכול להוציא את כליו משם ואלו היי מסתכלים בהרוחניות בחיות הבוית אשר בהם והניציהיק המקיימם והיו מתדבקים להרוחניות לדי היו נשארם כולם פגרים סתים כיבליו דם אין ואפם אולם לא כן עשו והסתכלו רק בהרע שבהם לכן אמרו מה שאמרו והבן כי כן הוא האמת

קרח

לפי קרח ויקח קרח תיא ואתפלגן איא כתיב המשל ופחד וכיו ואחזיל היינו מיכאל סדת החסר יסוד המים ופחד זה נבריא אל סדת נבורה סוד האש והקביה עושה שלום במרוטיו וכן בכל היסודות והמדות כי היסודות שונות זמיו ומה שיש ביסוד זה אין בחבירו וכן במדות וכשהארם מאמין בהשיי ומקבל עליו עומיש ויודע ומכיר אשר הכל מהשיי המספיע עבה חיות אלקית וזה קיים אז יעשה שליו בין כולם ומתאחדים כולם בו יית וזהו אלה תולדות יצחק בן אברהם פי סדת פחד יצחק סדת נבורה עיי התאחדות בו יית הוא בן אברהם סדת החסר והכל אחד ופעמים מתנבר סדת אהבה לתאות רעות וחשפ לנשטיות עוריו אזי אברהם הוליד את יצחק ופעמים יש התנברות סדת היראה כעם ושאר מדות רעות ריל העצה לזאת שיתכטל לפני השיי במיש אחזיל בטל רצונך מפני רצונו היינו כשרואה שמתנברת עליו אהבה זרה לעוסת זה יתנבר בסדת היראה סדת נבורה איזהו נבור הכושב את יצרו וכן בשמתנבר עליו סדת נבורה רעה אזי יתנבר בסדת אהבה יאהב את השיי ויטפור נפשו אליו לראות גדולתו ורוממותו יית והכל כדי לבטל עצמו להשיי עיי קבלת עומיש ומכטל רצונו מפני רצון השיי ומתדבק לדי כמו שמיכאל ונבריא אל עיי התנברות נעשה שליו כמיכ האדם נעשה סזה אחרות נסור וזהו אצל קרח שהי לו סדת נבורה ואהרן היי כרן מדהיח ולא רצה קרח לדתחבר אליו ולהתכטל אך רצה להתנבר כסדתו לזה תיא על ויקח קרח ואתפלגן כי העיפר הוא התאחדות והתרטלות וקרח רצה להפליג איע ונפל עייז למקום הקליפות ריל אמנם האדם צריך להשניה עיע תמיד באיזה מדה רעד חיו שמתנברה עליו ריל לפגום בה שיעשה תשובה תיכף לבטל את הרע ולהתנבר בכל סדות להשיי והשיית יעורנו ערכיש יית להתאחד ולהתחבר בו יתיש אמן

חקת

לפי חקת וידבר רי אל משה לאמר זאת חקת התורה הגה כשברא הקביה את האדם בראו כולו טוב מבלי שם תערובות רע כלל בכחיו ואכל וחי לעלים אך עיי אכילתו מעץ הרעת טויר נתערב בו טויר וכן בכל הדברים וצריך ברור ובקבלת התורה שנקראת עץ החיים נעשה הברור הטוב וכחשא העיגל נתקלקל ונתערב עוד הפעם טויר כקדם וצריך ברור וזהו סבת הגלות והיסורים של ישראל כי עייז נעשר ניכ הברור רק שצריך ביא לקרב הברור וזה עיי אמונה כתיב מי יתן טהור מטמא לא אהר פי שאיא לברר הרע מהטוב ביא עיי אמונה שעיי אמונה יוכה לתורה שנקראת אי כשאחזיל בא חכקוק והעסידן על אחת והיא האמונה ועיי התורה שנקראת עהיח בחיי ואכל וחי לעולם נעשה דברור כמו בקבלת התורה ואמונה נקראת חקה על שהוא אמונה פשוטה כלי טעם ואית אמונה בראש ואית אמונה בסוף אמונה בראש היינו בעת שאדם מתחיל לילך כעבודת השיית

השית צריך קודם להאמין שחבויית ברא כל העולמות ומלכותו בכל משלה ולית אתר סנוי סניי נם צריך להאמין באמונה שלימה שהבויית רוצה בעבודתו שהארם בעבודתו הוא משפיע שמע לכל הברואים ולכל העולמות ואל יאמר האדם מי אנכי שאזכה להתפלל לפני הקביה עילת כל העילות וסיבת כל הסכות המלך הגדול והקדוש הגבור והנורא העוז והאטיץ כוי ואנכי עפר ואפר רמה ותולעה. איש חוטא מרא עון משע וחטאה כל יאמר כן אך יאמין באמונה שלימה כמיש הפייטן ואכית תהלה מקרוצי חומר כוי ויטהר מחשבתו הנמוכה כוי בלוי איא כלל להתחיל בעבודת השיי וזהו אמונה בראש ואמונה בסוף הוא אחר עבודת השיי בתוית וכמצות מתחיל היצהיר לדבר על לבו שהוא ארם השלם וכבר יצא ייח למרכה כדי להפילו חלילה מכל סדרנתו והרפואה לזאת להתחזק בעבודתו שלא יפול חלילה הוא רק עיי אמונה שיאמין שהקביה איס וצריך הארם לעבדו ניכ בלי סוף וכמה נחשב הוא עם כל עבודתו שעבד נגד איס ביה וכיש כאלו לא התחיל עדיין כלל ויאמין שהקביה איצ לעבודתו וצריך לשמא מחשבתו הקודמת שהנביה וטהר מקודם תורתו ותפלתו וזה נקרא מטמא טהורים ועייז יוכל להתחזק בעבודתו בלי שום סניי וסיו אך בלתי לדי לבדו זהו נקראת אמונה בסוף ועיי שתי אמונות הללו שנקראים חוקות יזכה לתורה שנקראת עץ החיים וזהו זאת חקת התורה כוי ענין פרה אדומה שמשטהר טמאים היינו קודם מעשה המצות ותוית ומטמא טהורים אחר כל עבודת אמונה נקראת זאת וזה ביי זאת יבא אהרן אל הקודש ריל עיי שתי אמונות אלו יוכל לזכות לתורה וזהו ענין פרה אדומה שמשטהרת טמאים ומטמא טהורים ונעשה דברור ונשאר אך טוב לישראל.

זאת חקת התורה פרשיי לפי שהשטן ואוהיע סונגן את ישראל כוי הענין הוא ריש רמיח סיע נגד רמיח אבריו שיא ושסיה לאוין נגד שסיה גידין כיו בתורה שבכתב ויש תורה שבעיפ מה שלא מצינו בתורה שבכתב היינו שמחויב הארם לעבוד את די ככל עניני עוהיזו הנשמי להנביהם לשטן יית ועייזו סונגן אוהיע את ישראל לומר מיט יש בה הואיל ולא כתיב בתורה שבכתב ויש הכתוב אם בחקותי תלכו היינו בדבר ששואלים אתכם מיט יש בה ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם אעפיי ששכר מצוה בהאי עלמא ליבא אבל כשהארם עובד די בכל עוהיזו באכילה ושתיי ושאר ענינים לעשותם למענו יית דוקא עייזו יוכל להמשיך שמע נשמיית להעוהיזו וזהו ענין פרה אדומה שמשטמא טהורים ומטהר טמאים ריל שיש באדם גוין הבהמיות שמושכים תמיד את הארם לתאות עוהיזו הנשמי וכשארם עובד את די בכל הנשמים היינו שעוסק במיט או במלאכה דעתו כדי שיוכל אחיב לעשות צדקה גיח וכמיכ באכילה ושתיי ושינה כונתו כדי שיוכל לעבוד להשיי בזה הכח אז הוא מטרה טמאים ומקרב הכל להשית אבל כשרודף אחר הנאות ותאות נפש הבהמיות לבד. אז מטמא טהורים הנם שאחיב עוסק בתוית אינו כלום כוי הוא מלא פניות וסיו המכלבלים אותו עיכ צריך הארם לעבוד את די בבחי' בכל דרכיך דעהו להתקרב בכל דברים המתורים לדי שלא לעשותם רק למענו יית ועיי מטרה טמאים מטעם כשמשכטל כל הנשמיים ועושה הכל לדי לבדו מכניע הרע שבדי יסודות הגשמיים ובכולם מתנכר לעבודת השית עייזו מעלה נפש הבהמיות לנפש דקדושה ומחבר הנוף לנשמה וזהו צדיקים במיתתם קרוים חיים ריל עיי ששמייתם נפש הבהמיות ומשליכים הרע ומקיימים בכל דרכיך דעהו עייזו קרוים חיים ונשוארים ככולו טוב ומתדבקים בדי מקור החיים משאיכ הרשעים כחייהם קרוים מתים כוי נר רשעים ידעך שנפרדים מהקדושה עיכ קרוים מתים וזו וזאת התורה ארם ביי ימות באוהל

באודל אין דתורה מתקיימת אלא כמי שסמית עצמו עלי קרוים חיים וזהו אדם כי יקרב לדעלות נפש דבהמות לעשות כל עניני עוה"ז רק לשמו י"ת וזהו קרבן לדי' כי עי"ז מחבר הגוף אד דנשמה הרוחניות זהו קרבן לדי' והבן ואתם הדבקים בדי'א חיים כולכם חיים.

בלה

וירא בלק בן צפור ונני והוא יושב ממולי פרשיו לי כריתה כמו כי אמילם וייל גם כפשוטו לי נגד כתיב זה"ש לדי' כי האדם צריך עכ"פ ליראת העונש ויקבל עלי' באמת אמנות דש"ת ועומ"ש ויאמן בדשנחה פרשיות שהכל מדי' ומזה יוכל לדיות שיבא לידי סמו"ש ודע כי על כ"א יביאך האלקיים במשפט ומזה יוכל לבא אחי"ב ליראה פנימיות ויראת הרוסמות ואז אוהבי די' שנאו רע כו' ע"י שמתדבק בדי' מואם ברע ויעשה הטוב וישראל היו אז באמונה והתקשרות בדי' כמי"ש ויאמינו. וארץ ישראל היא יראד עלאה וז' עמסין הם ז' מדות רעות כי זלע"ז עשה אלקיים וא"א לבא לארץ ישראל עד שיכניע קודם הזמיר כמי"ש לא תחיי כל נשמה וזהו וירא בלק שראה שרמה מקושרים לדשי"ת באימה ויראה ודכניעו כל היום הרעות וזהו ממולי' לנגדי להתנגדות כי זלע"ז עשה אלקיים וכשזה קם זה נופל וזה שויתי די' לנגדי תמיד שיוכל להתנבר על הנגד וז"ש בלק לנגדי ודנה הסי'א כשרואה שהאדם מקשר עצמו להשיות משליכים בו פניות ומי'ז כי העיקר מכל דבר היא דמחשבה כשאוכל ושותה וכל עניני עוה"ז ומקשר מחשבתו בהשיות אז הקביה מצרפו מחשבה רטובה להמעשה פי' שע"י המחשבה מצרף ומטהר גם את המעשה דגם שהמעשה היא נשמות אכן ע"י המחשבה מורכבת וזהו צדיקים את הרע שבכ"ד מדמכים לטוב ע"י שעובדים את הש"ת בבחי' בכל דרכיך דעהו ומקשרי' מחשבת' בכך עניני ע' ה"ז רק לדי' ומסתכלי' רק בניצחיק שבכ"ד בזה מדפך דכל לטוב נגזר ויכול לעבוד את הש"ת אחי"ב בתותי"פ בלי שום פני' ומי'ז אבל הרשעים גם את רטוב לרע מהפכים כי כל עניניהם רק בנשמות שבכ"ד ובתאות רעות לכן גם התו"ת מלאים פניות ומי'ז וזה די' ענין משה רע"ה עם בלעם כי הי' זלע"ז כי מרע"ה הי' בחי' הדעת של כל ישראל שקבל התוהיק דעה חכמה לנפשו והנהיג את ישראל בבחי' בכל דרכיך דעהו והכניס אמונה בלב כל ישראל ועבדו את הש"ת בלי שום פניה ומי'ז ובלעם הרשע רצה להשליך בהם פניות ומי'ז להפוך הטוב לרע וזהו ויהפך די' אלקיים לך את רקללה לברכה כי מרע"ה קשרם באמת להשיות לעבדו בלי שום פניות ומי'ז וע"כ נתהפך מקללה לברכה שמהפכים הרע לטוב כי מבורכים הניצחיק מהכל וזהו הנה העם היוצא מצרים ויבם את עין הארץ היא הנשמות שעובדים את הש"י בבחי' בכל דרכיך דעהו והוא יושב ממולי' לנגדי להכריתנו כי זלע"ז עשה אלקיים והבן

מ"ה טובו אוהליך יעקב משכונתיך ישראל כו' א"א האדם צריך להרחיק סמוחו כל המי'ז ומלבו כל התאות רעות ואז נעשה בחי' אוהל שיבן כאדם בחי' משכן כמי"ש ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם וישראל בצאתם מצרים היו בסדרונה הנכוה ע"כ אמר בלעם מה טובו אוהליך יעקב משכונתיך ישראל וזהו לא הכי"ש און כו' פי' כשהקביה אינו רואה עמל ואון ביעקב וישראל אז משרה שכינתו בתוך כ"א ואחד מהם ונקן אוהל ומשכן כניל והם בעצמם נקראים אלקים כמי"ש אני אמרתי אלקים אתם וזהו די' אלקיו עמו כו' וזהו כי לא נחש ביעקב ולא קםם בישראל פי' אם מבער

מבער מקרבו בחי' נחש ובחי' קסם הם התאות הרעות ומחשבות רעות אז די' אלקיו עמו ותרועת מלך בו פ' שנעשה בחי' אלקים כניל. כעת יאמר ליעקב ולישראל פ' בעת דואת ישראל דמה במדרינה גדולה כיכ אשר יאמר ליעקב ולישראל מיפ אל כשרוצים לשאול מה מעל אל לישראל שואלים מיפ אל כי כיא ואחר מהם הוא בחי' אלקים כניל או יאמר כשהקב"ד משפיע כיט לאדם צריך האדם לישר את לבו ולשוב באמת ולידע שאינו ראוי לזה כמיש יעקב אע"ה מטונתי מכל החסדים ואז הטוב הוא טוב נמור ואם חיו מתנאה בזה אז הטוב הוא בחי' נקמה חיו וזהו מיפ אל שצריך לדכחין את דטוב מרת איל אם הוא בחי' דין חיו כמיש אל זועם בכל יום או בחי' חסד אל כל היום והבן סלק. וירא בלק כוי מפני בניי כוי הגה עבודת השיית צריך להיות במחשבה דבור ומעשה וזלעזי עשה אלקים כי שם יש מדומיע ובתחלה בא היצר לרסיתו למעשים רעים ולתאות רעות וכשאינו שומע לו מסיתו לרבר דברים בטלים ולהיר ואם גם בזאת לא ישמעוהו אוי בא עליו במחשבה לפניות ומיז והעיקר היא דמחשבה עיב צריך לידע ולהאמין שיש בכיד נצוהיק המקיימו ולזה אחזיל אם פנע כך מנוול זה משכחו לבהמיד ואיל יקרא היש ואיל יעסק בתורה ואיל יזכור לו יום המיתה היינו נגד המעשה משכחו לבהמיד נגד הדבור יקרא קיש או יעסק בתורה ונגד המחשבה יזכור לו יום דמיתה שכל אדם צריך להאמין שככיד שבעולם יש בו חת אלקית דמחי' אותו וזה ענין התאווה שאדם מתאווה לכיד כי מתאווה לניצוהיק שכתוכו וכשמהרדר בנצוהיק נשארת התאווה בבחי' מת וזה עת אשר שליט ראדים היינו אדם בליעל על האדים ואיתו אדם מברר מסנו בחי' הטיב אוי נשאר בחי' מת וזרו לרע לו וזהו בצדיקים אבל דבינונים צר כים להתרחק מכל תאות רעות ומחשבות רעות והקביה מצרף מחשבה טובה של רצדיק למעשה של דבינוני וזהו וירא בלק שראה המעשה שעשו בניי לאם רי בחי' דקליפה כי משה הי' בחי' דעת דקדושה וזלעזי הי' בלעם בחי' דעת דקליפה ובלק הי' בחי' מעשה דקליפה כמיש וכמסים כודם ורצונו של בלק הי' לצרף מחשבות בלעם למעשה ויהפוך דיא לך את הקללה לברכה כי דצדיקים מדפכים הרע לטוב ונתברר מרת הטוב מבלעם כי הי' בו גיב הניצוהיק ולזאת כתבה התוהיק ברכתו כי נתברר מאתו בחי' הטוב שיתכן לבחי' מרעיד. כעת יאמר ליעקב איא דנה איתא ברשיי גם כנמרא הקדישה כי כשישראל עושים רשים אוי המר גדולים מהמלאכס רק שמעורב טיב ברע הם למטה והקב"ד עושה שליחתו עיי המלאכס ונעשה דמלאך מרכבה להשליחות אבל כשאדם מקדש ומטהר איע ומברר בחי' הטוב אוי כל אבריו נעשים מרכבה לשכינה הקדושה ואז הקביה עושה פעולותיו עיי הצדיק ועיי זה יכולים הצדיקים לידע פעולותיו של הקביה וכיו רק לדצדיקים דאמיתים ובכיאת משיחנו בכיא אזיחי כל ישראל בבחי' זו וידעו רכל מפעלות אלקים וזרו יאמר ליעקב ולישראל ספ אל. מברכתו של אותו רשע נכר מה הי' בלבו איא שראגשים הכשרים כמשמיתם היציריד לתאות עוהזי יכולים לידע מזה איך לעבוד הבורכה יתיש כעת יאמר ליעקב ולישראל מה מעל אל לאדם צריך לעבוד את השיית בכל דוים בחסד ונכורה כוי ובכל מדד יש מו ימין ושמאל ויש ייד עתים לטובח וזלעזי עשה אלקים ייד עתים לרע חיו וכשאדם עיבד את די' בכל המדות ממשיך עיע מדייד עתים לטובה כמיש חסד על כל דיום או חיו מהייד עתים אחרים כמיש אל זועם בכיו והכל ביד האדם להמשיך עיע כרצוני כעת יאמר ליעקב ונוי ולרשיי עתידים צדיקים שיעמדו לפנים וכוי ואני אומר שזה נאמר על דעתים הללו כ כל

כל הצדיקים הגדולים הסה ברורות הללו רוקא ואחיהו שלהם תחת כהיב ולפעמים נוסל רצדיק סמרריתו ונוסל אל עולם המלאכים ושם שואלים אותו מיס אל, סליק ורמחיה ושיי.

ממות

אשה כי תדור נדר לר' נדר היא ניכ כחיי צמצום כי מקודם הוא במחשבה ואחיכ בא לדבור לידו צמצום עיכ צריך שלא יפריד הרבור מהמחשבה ועבור זה האב ברפרה והחכם בהתרה כי החכם עוקר הנדר מעיקרו כשאדם לומי עם חכירו רבורו יותר גבוה ממחשבת חכירו כי מקודם אומר לו דבר ואחיכ נכנס במחשבת חכירו ונעשה זה החכם כחיי משפיע ותלמידו כחיי מקבל ויכול להיות שרשכס ברבורו עושה צירוף אחר במחשבה כרצונו וזהו הענין שהחכם עומר הנדר מעיקרו כי החכם פותח לנודר פתח חרטה ועבור זה נעשה להנודר צירוף אחר במחשבתו ואומר שיעיד כן לא נדרתי לכן עוקר הנדר מעיקרו ומררינא הזאת היא רק לצדיקים אולם אנחנו מהויבים לשמור איע שלא להפסיק הרבור מהמחשבה הייני שהרבור יהי בתוית ודברי קרושה והמחשבה כמקום אחר כי זר נקי עושה דבריו חולין.

מסעי

אלה מסעי ביי ונוי כתיב ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה המלאך נמרא עומר והארם נקרא הולך והטעם מסני שהארם משבר את חומרו ונופו ומכניע תאותיו וכל המדות שלו לפני הקביה ומעלה את חומרו לצורה לכך נקרא האדם מהלך אבל אם האדם אינו מכניע תאותיו לפני הקביה הוא מוריד הצורה חיו לחומר וזהו מי יודע רוח האדם אם עולה הוא למעלה או ורוח הבהמה יורדת למטה לארץ כי הצדיקים מהפכים החומר לצורה והרשעים כהפוך ולהבין כיז אומר כי האדם הרוצה להתפלל או ללמוד צליד שער הנה לא עשה מאומה עדיין כעבודת השיי אך מעכשו הוא מתחיל לעבוד את השיי עבודה חדשה וצריך להוסיף בכל יום ויום על עבודתו ושיעבוד עבודה חדשה שלא עבר עדיין כלל אבל זיז אפילו עוסק בתוית ואינו נותן לב שישני בכל יום עבודה חדשה ולהיות בכחיי הולך בכל יום מסדרנה למדרנה לא טוב הוא כי זו באה לו על שנרמה לו במחשבתו שהוא כנדר האמת כעבודתו כיא היי יודע כנפשו שלא הניע עדיין לתכלית האמת היי נותן אל לבו להשיג בכל יום עבודה חדשה נכוה ממה שעבר עד הנה. רק מסני שנרמה לו שהוא בתכלית כעבודתו לכן הוא עומד על מצב אחר ועל אדם כזה אני אומר שהוא מרוחק מן האמת בתכלית הרחוק ועבודה כזאת לא תתכן לאדם זולת למלאך שהוא כחיי עומר ולהבין את זאת איך אפשר לאדם לעבוד בכל יום עבודה חדשה ולכא בכיי למדרינה היותר נכוה הרי אחזיל כל דגרול מחכירו יצרו גרול הימנו ואיכ כשרוצה לעלות למדרנה היותר נכוה בכל יום הרי יש לו התנכרות היצר ביותר ואיכה יוכל לעמוד נגדו אולם נם עיז אחזיל יצרו שיא מתנכר עליו בכיי ואלמלא הקביה עזרו לא היי יכול לו ומאין יבא עזרו מעם די שיוכל לעמוד נגדו עיי שהארם משבר חומרו ונופו לפני השיי ושב בתיש לפני השיי וכבעית נאמר שוכה ישראל עד ד אלהיך לכן ככח תשובתו וככח תורתו ותפלתו מניע עד מקור מחצב הנשמות ובא לשורשו עייז יכול להמשיך לו משם צנור ועור

ועזר שיוכל לעמוד נגד התנכרות היצר ושיוכל לעלות מדרגא לדרגא היותר נבוא ולהיות בחיי הולך ובחיי מסע וכיו מרומו בתוהיק אלה מסעי כ"י פ"י זאת היא אשר בני צריכים לנסוע בכל יום מדרגא לדרגא היותר נבוא בכרי שיצאו מבחיי מציר י"ם וזהו אשר יצאו מארץ מצרים ביד משה ואהרן ע"י התקשרות דצדיקים ואית הכי אפשר לעלות ממדרגה למדרגה היותר נבוא בכ"י הלא אחזיל כל הגדול מחבירו יצרו גדול ממנו ואיך אפשר לעמוד נגדו לזה אהיב ויכתוב משה את סוצאיהם למסעיהם מירוש ממקור סחצב הנשמות משם יכולים למשוך צינור ועזר למסעיהם שיהי בבחיי מסעי לנסוע מדרגא לדרגא היותר נבוא

ואתחנן

ואתחנן אל די בעת ההיא ופרשיי אין חנון בכל מקום אלא מתנת חנם אעפ"י שיש להם לצדיקים לתלית במעשיהם הטובים אינם מבקשין כ"י יליד מה לתלות לשון ספק כאמרם ז"ל תולין כל חמש ואשם תלוי אך האמת היא שהצדיק צריך לדקדק בעבודתו ולידע שכל הטובות הנשמעים לו מהשיית רק מצד חסד ורחמי השיית המה כ"י מצד הדין עפ"י מעשיו אין לו שום טובה מהשיי וזהו שאחזיל צדיקים מהמכים מדהיד למדהיד היינו הנם שמוניע להם טובות מהשיית מצד הדין מצד מעשיהם הטובים עכ"י כשהקביה מטיב להם מהמכים הדין הזה לרחמים ואומרים כמה מעלות טובות להמקום עלינו ברויח המרוכים עלינו כי חנון ורחום הוא ומרכה לדטיב לרעים ולטובים ורחמי ע"י כל מעשיו ועלי נ"כ אבל מצד הדין אין לי מצח להרים ראש לבקש מלפניו כזאת והרשעים המה להיפוך כשמטיב להם הבויית שמו אשר באמת הוא מצד רחמי וחסדו שהקביה מרחם אליהם כחנם המה מהמכים מדהיד למדהיד ואומרים שמן הדין מניע עליהם מאת הבויית ועוד יש להם לצדיקים ענין לזה כי יש י"ד עתים לטובה וי"ד להסוך כידוע ובהניע להם מאת המקום כ"י אומרים שאין זה מצד מעשיהם הטובים וזלת העת היא היא עת רצון מהי"ד עתים לטובה והומן נרמא להטיב עמהם ולולא עת הזאת לא הי' להם מקו הדין שום טובה מהשיי ושהיב ואתחנן אל די כשהצדיק מתחנן אל ד בעת ההוא לאמר ר"ל הצדיק כי עתה היא העת השני מהי"ד עתים לטובה ולא מצד מעשיו הטובים די אלקיים פ"י הצדיקים מהמכין מדהיד המרומו בשם אדני להי"ה שהוא רחמים נמורים ואומרים שכל דטובות המניע להם מאת השיי המה רחמי השיי ולא מצד הדין עפ"י מעשיהם וזהו שפרשיי אעפ"י שיש להם לצדיקים עכ"י לתלות במעשיהם הטובים שיהי להם ספק לכה"פ אינם מבקשים אלא מבקשים מתנת חנם, מתוך מדבש ונופת צופים ושיי

עקב

והיה עקב תשמעון כתיב מה דיא שואל מעמך כיא ליראה ודרשו מזה חז"ל שהכל כירי שמים חוץ מייש ומשה הלא מקרא מלא הוא והאלקים עשה שיראו מלפניו אלא שהאמת הוא שאי"א לבא לידי יראת שמים אם לא בא מקודם לידי אמונה להאמין בהשיית שמכתיב ומשגיח בהשגחה פרטיות על כל דנבראים וצופה כל הנמטרות ועי"ו משבר את לבו ובא לידי שמלות והכנעה ומשמלות עצמו בא אחיב לגדלות הבורא י"ת ורוממותו וסקהרוממות

וּפְהָרוּסוֹת בַּא לְשִׁמְלוֹת עֲצָמוּ יוֹתֵר וּמִזֵּה יִבֵּא לִירֵאת שְׁמִים וְלוֹד אַחֲזִיל אִין לִנְבִי מִשֵּׁה מִילְתָּא זִמְרָתָא כִּי לְמִשָּׁה רַבְעִיד הִי לֹו חֲתַנְלוֹת אֲלִמִּית יוֹתֵר מְכַל הָאֲדָם וְעִיזֵי הִי עֵינֵי יוֹתֵר מְכַל הָאֲדָם לְכֹן הִיתָה אֲצִלו הִירָאָה מִילְתָּא זִמְרָתָא כִּי יִרְאָה עֵקֶב עֵנֹה וּלְכֹן כְּשִׁבְאִים עַל הָאֲדָם יִמְרוּיֵב יֵאֱמִין בְּהַשְׁיִית שְׁהוּא הַבִּיֵאִם עֲלֵי כְּמִישׁ שְׁאוּ מְרוּם עֵינִיכֶם וְרֵאוּ מִי בְּרָא אֱלֹה הֵינֵנו שִׁישָׁא עֵינֵי לְמַרְוֵי יוֹבָא לְגַדְלוֹת תְּבוּיִית שְׁבִירָא שְׁמִי וְאַרְץ וּכְמוֹזֵי וִידַע וַיִּבְרַן שְׁהַכֵּל מֵאֲתוּ יִתִּישׁ כִּי מִי אֱלִיָּה אוֹתִיוֹת אֲלִקִּים וַיִּבֵּא מִזֵּה לִירָאָה אוֹתוֹ יִתִּישׁ וְזֵהוּ דִּי הוּא הָאֲלִקִּים מִי שִׁיאֲמִין שְׁמָה שְׁהוּא אֲלִקִּים מְדַהִיד הוּא נִיב מְדִי אַכֵּל כְּשִׁאֲנֵנו מֵאֲמִין חִיז וְקִרְסָה בִּלְבוֹ וּמַחְשַׁבְתּוֹ שְׁבַהֲסִתֵּר בָּאָה לֹו חִיז וְלֹא מֵאֵת דִּי חֲלִילָה לֹא יוֹכֵל לְבֵא לְיָדֵי יִרְאָה וְזֵהוּ וְדִי עֵשָׂה שִׁירָאוּ מִפְּנֵי דְלֻקָּא אַבְל עֵיכֵר הִירָאָה הוּא בִּידֵי אָדָם שְׁעִי אֲמוֹנֵר יִבֵּא לְיָדֵי עֵנֹה וְעַקֵּב עֵנֹה הִיא הִירָאָה וְאִפִּילוּ עוֹבֵר דִּי וְלוֹמֵד וּמִתְפַּלֵּל אִם אַחֲיֵב יוֹדַע וּמְכִיר שְׁלֵא עֵשָׂה עֲדִיין מֵאִמָּה נִגְדֵּי מַה שְׁחִיִּיב לְעֵשׂוֹת וְהוּא שְׁפַל בְּעֵינֵי בֵּאֲמַת זֵהוּ סִימֵן שְׁבֵא לְקַצַּת אֲמַת וְאִם חוֹשֵׁב בִּלְבוֹ שְׁכַבֵּר יִצֵּא יָדֵי חוֹבְתוֹ וְעֵשָׂה מַה שְׁעֲלִיז לְעֵשׂוֹת וְכֵאֵיז לְכַלֵּל נֵאוּה חִיז וְהוּא סִימֵן מְוַבְהַם שְׁלֵא עֵשָׂה כֵּלֵל וְלֹא הַתְּחִיל עֲדִיין לְבֵא לְכַלֵּל עֵכוּדָה וְחִישׁ הַכְּתוּב וְהִי עֵקֶב תְּשַׁמְעוּן עֵקֶב הוּא עֵנֹה יִרְאָת דִּי אִז סִימֵן שְׁבֵא לְקַצַּת אֲמַת לְמַשְׁפָּטִים הָאֱלֹהָ שְׁהִיא אֲמַת כְּמִישׁ מִשְׁפָּטֵי דִי אֲמַת וְהַבֵּן: בְּאוֹמֵן אַחֵר הִנֵּה יִדְוַע מִסְפַּהִיק שְׁבִדְרוּ דְזֵה הַנְּשֻׁמֹת בְּקִסְנוֹת בְּכַחֲי עַקְבִּים וְאִם הַנְּשֻׁמֹת דְּאֵלוּ שְׁהֵם בְּקִסְנוֹת רִמְחוּן עוֹבְדִים אֲתֵּי דִי וְזֵהוּ יִקֵּר מֵאֵד בְּעֵינֵי וְזֵהוּ וְהִי לְ שְׁמַחָה שְׁהַשְׁמַחָה בְּמַעֲנוֹ שְׁהַנְּשֻׁמֹת שְׁהֵם בְּכַחֲי עַקְבִּים שׁוֹמְעִים אֵת הַמִּשְׁפָּטִים כִּי יִדְבֵּן כִּי קִצְרֵתִי וְעוֹד בֵּאִי כִי דָאֲדָם מַחֲיִיב לְדַסָּךְ הַחוֹמֵר לְצוּרָה וְיִשׁ בְּאֲדָם רְמִיחַ אֲבָרִים כְּנִגְדֵּי רְמִיחַ מְצוֹת עֵשָׂה וְאֲבָרִים הַגְּרוּעִים מְכוּלָם הַמָּה דְעַמְכִּיִּים וְחִשְׁפִּישִׁי זֵיל אִם הַמְצוֹת קְלוֹת שְׁאֲדָם דִּשׁ בְּעַקְבִּי שְׁהֵם בְּכַחֲי עַקְבִּים לְרוּחֲנוֹת שְׁהוּא בְּכַחֲי שְׁמוּעָה וְזֵהוּ תְּשַׁמְעִין גַּם דְּרוּא לְשׁוֹן וְיִשְׁמַע שְׁאוּל אֵת הָעַם שְׁתֵּאֲסַפֵּם וְתַחְבֵּרָם לְרוּחֲנוֹת לְקַשְׁרָם וְלִזְכָּרָם לְרוּחֲנוֹת אוֹ יִשְׁמֹר דִּיא לֶךְ אֵת הַבְּרִית וְאֵת הַחֲסֵד וְדִי לְמַצִּין

רֵאָה

רֵאָה אֲנִי נֹתֵן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרַכָּה כִּי כְּתִיב כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עֵשָׂה דִי וְלֹא כְּתִיב בְּשֵׁשֶׁת הֵם זֵי יָמֵי דְבִנְיָן וּבְכֹל יוֹם סִימִי הַמַּעֲשֵׂה נִתְּנָלָה מְדָה אַחַת וַיְדוּעַ שְׁסַחְטָא אֲדַרְיִיר נִתְעַרֵב בְּכִיד טוֹיֵר דִּינֵנו נִגְדֵּי מְדַהִיחַ אֲדַבְתֵּי דִישִׁי יִשׁ אֲרַבְהָ רַעְיָ וְנִגְדֵּי מְדַת דְּנִבְכוּרָה מְדַת הִישִׁישׁ יִשׁ מְדַת הַכַּעֲס וּשְׁנֵאֵת חֲנִם וְכֹן בְּכֹל הַמְדוֹת כִּי זִלְעִיז עֵשָׂה אֲלִקִּים וַיִּצְרוּ שֵׁל אָדָם מִתְּנַכֵּר עֲלֵיזוּ בְּכִי כִי וְזֵהוּ רֵאָה אֲנִי נֹתֵן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם כּוּיָק הֵינֵנו בְּכֹל יוֹם יִשׁ כּוּ טוֹיֵר כּוּיָק אֵת הַבְּרַכָּה אֲשֶׁר תְּשַׁמְעוּ הֵינֵנו שְׁצִרִיךְ לְהִיֹּת מוֹאֵם בְּרַע וּבַחֲזוֹר בְּטוֹב שְׁבַכֵּל מְדָה כְּמִישׁ לֶךְ דִּי דְנִדְוֹלֵד וְהַתְּפִאֲרָת וְהַנְּצַח וְהַהוֹד וּבְכוּלָם יִשׁ טוֹיֵר וְדַעְצָה לֹואֵת אֲמַר לֶךְ דִּי הַמְּסַלְכָה זֹו מְדָה הִי מְדוֹת הָאֲמוֹנָה שִׁיאֲמִין שְׁבַכֵּל דְּבַר יִשׁ בּוֹ חִיזֵּת אֲלִקִּית הַמַּהֲיִי אוֹתוֹ כִּי לֹולֵא וְזֵאת הִי נְבוּזָה וְנִמְאָם וְלֹא הִי מִתְּאוּהָ לֵה וְעִיז שְׁבֹוֹחֵר בְּטוֹב וּמוֹאֵם בְּרַע שְׁבַכֵּל מְדַר נַעֲשֵׂה כּוּלוֹ טוֹב וְזֵהוּ שׁוּיֵתִי דִי לְנִגְדֵי תְּמִיד לְהַסְתַּכֵּל בְּהַתְּנַדְוֹת שְׁבַכֵּל מְדָה כִּי כֹל פַּעַל דִּי לְמַעֲנֵהוּ וּבְנִסְרָא רְמִי כְּתִיב לְדִי הָאֲרָץ וּמְלוּאָה וְכְתִיב וְחֵאֲרָץ נִתֵּן לְבִנְיָא וּמִשְׁנֵי כֵאֵן כּוּדֵם בְּרַכָּה כִּי הֵינֵנו כְּשִׁאֲדָם אוֹכֵל וְשׁוֹתָה וְעוֹסֵק כְּמִרְם לְהַנְּאִתוֹ כְּנִשְׁטִיוֹת וְאִינוּ מִסְּשִׁיךְ שְׁמַע כְּאֵלוּ נּוּזֵל כְּדֵאִיתָא שְׁם וְנִקְרָא נְרַנֵּן מְפִרִיד אֲלוֹף וְחֵבֵר הוּא לְאִישׁ מִשְׁחִית שְׁמִשְׁשִׁיךְ שְׁמַע הַיּוֹרֵדֵת מִלְּמַעְלָה לְהַמְלִיפֵת חִיזוּ כִיזוּ גְקֵרָא קוּדֵם מְרַכָּה אַכֵּל

אבל אדם שכל עשיותיו לשיש היינו בעסקו במים או במלאכה מחשבתו כדי שיוכל לקיים מצות צדקה והכנסת אורחים ונטיח כו' ובשאוכל ימותה או ישן דעתו וכונתו שיהי בריא וחזק לעבודת הבוית שמו הנם שיש כונת אחרת וענינים אחרים בזה אך זו הכונה דפשוטה כמבואר בשיע וברמב"ם ובכל סי' והתוית פשיטא שהמה בלתי לדי לבדו לניר למי שאמר והי' העולם לעשות רצונו זה בח' בכל דרכיך דערו האדם הזה נעשה צינור וממשיך השפע וברכה לכל העולמות זה נקרא לאחר ברכה זהו צדיק אוכל לשובע נפשו שממשיך ברכאין ובטן רשעים תחמר שעושה חסרון בדשפע והוא נרנן ספריד אלוף כניל לכן צריך לקיים שילית כניל להסתבל בכ"ד שיש בו חיות אלקית והוא ראה אנכי נתן לפניכם היום בויק ואתם הרבקים בריא חיים כולכם היום והשית יעזור לנו

שופמים

שופמים ושופרים תתן לך וני' כתיב תמים תהיה עם ד"א כי האדם צריך להיות שלם ברמיה סיע ושפיה לית ואז נקרא תמים באבריו ונידו ובאם פונם חיו באחת מדם במצות עשה או בלית ופנם באחת מאבריו ונידו נעשה בעל סום חיו ואית הרי יש כמה מרמיע שאין ביד האדם לקייסם ואיכ חיו יהי האדם חסר ואיך הזהירה התורה תם ס תהי מה שאי לאדם אכן דאמת שדקביה מצרף מחשבה טובה למעשה היינו כל מצוה שאין לאל ידו לקיימה ורצונו באמת לקיימה יאמר רבישע אתה ידעת האמת שאני רוצה לעשות רצונך אבל מה אעשה כי אין לאל ידי לקיימה ואז השית ברוח חשוב לו כאלו עשאה בפועל והוא בכל דרכיך דעהו והוא יישר ארחותיך כי כשמקבל עליו עומיש באמת אז השית בעזרו שיוכל לקיים כל מצוה בשלימות והנה היראה נקראת שער כמיש זה השער לדי ועיי היראה יוכל לבא לכל הניל וייל מחשבה טובה הקביה מצרפה למעשה היינו עיי מחשבה טובה הקביה מזק ומצרף ומטהר המעשה הגשמי שעושה כי המחשבה הוא והני ודמעשה הוא גשמי והקביה מזכך גם המעשה עיי מחשבה טובה כאלו עשאה כל המצוה בשלימות ואז נקראו תמים והנה ידוע דאית יראה עלאה יראת הרוסמות ואית יראה תתאה יראת העונש ועיי יית יוכל לבא ליראת העונש כי הוא השער והוא שופמים היינו יראה עלאה בנין דאיהו רב ושליט בעליונים ובתחתונים ושופרים היינו יראה תתאה יראת העונש תתן לך בכל שעריך קודם עשית כיד שבקרושה כי כמו שהשער קודם לבית כן המחשבה קודמת למעשה והוא בכל שעריך מחשבתך אשר ד"א נתן לך כי באמת אעפ"י שהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים שהוא מסירה להאדם עכ"ז צריך לישע אלקים לזה והוא אשר ד"א נתן לך כי ד"א מאתו יתיש והאדם אינו צריך רק לאדילת ואזי ושפטו את העם משפט צדק היינו עיי יוכל לבא להאמת ועוד נוכל לפרש כי כבר אהדיל צדיקים יציט שופמן ורשעים יצהיר שופמן ובינונים וזי שופמן ואין להתווק עצמו לצדיק גם אין אדם ששים עצמו רשע חיו כיא לבינוני והוא שופט צדק כאמרם זיל לעודם יראה איע כאלו הוא מחצה על מחצה והוא שופטים לשון רבים שצריך לידע באמת שבכל מצותיו יש לשניהם חלק ליצר טוב וליצר רע והוא בכל שעריך כי המצוה נקראת שער כידוע והבן. תמים תהי עם ד"א ותרגומו שלם תהא בדחלתא דהי' יתיש וצריך להבין מהיכא הוציא המתרגום לשון יראה בדי' תמים תהי עם ד"א ונראה כי רשי' פירש התהלך עמו בתמימות ותצפה

ותצטפה לו ולא תחקור אחר עתידות ובזוהיק איתא איתא יראה ואית יראה אית יראה עלאה
 בנין דאיהו רב ושליש עיקרא ושרשא דכיע ולית אתר סנוי סנוי ויראה תתאה היא יראת
 העיניש ורצנעה לאלקאה ביי והאלקים עשר שיראו ספניו וכיראה עלאה לא שייך עתידות
 כיא כיראה תתאה זהו שפרשיי לא תחקור אחר עתידות היינו יראה תתאה רק תתאמן
 לבא ליראה עלאה יראת הרוממות וזשית אונקלוס שלים תרא בדחלתא דהי היינו שתהיי
 לך יראת ד' הרוממות וזיש הכתוב שופטים היינו יראה עלאה ושופרים היינו יראה תתאה
 וכמו שפרשיי ושופרים הרודין בעם שמכין וכוסתין כמקל וכרצועה תתן בכל שערך היינו
 ככל הז' שערים שיש לאדם ב' אזנים ב' עינים ב' הנחירים והפה ישתדל ויתאמן שיהיי
 לו יראה עלאה כיר אמן מליק

תצא

כי תצא למלחמה ונו ושבת שבוי פרשיי במלחמת הרשות הכתוב מדבר הנה ידוע
 שבכיר נשמי יש בו רוחניות המחיי אותו כמיש ואתה מחיי איכ לכן צריך אדם בכיר שעושה
 כאכילה ושתיי וטוימ או סלאכה להוציא משם חיות אלקית והטוב שבו וזהו צדיק אוכל
 לשובע נמשו בשביל נמשו חרויח וכל יאמר האדם איכ אעשה דבר עבירה לשמה היינו
 להוציא משם החיות שבו עיז אחזיל עיה קרש עצמן כמותר לך פי' באיור מקים אתה
 צריך לקרש עצמן דוקא כמותר לך ולא בדברים אסורים חיו והו שאמר הכתוב כאן בפי'
 כית למלחמה עיא פי' כשתרצה ללחום את מושל הוא היצהיר ונתנו דיא בירך ושבת שבוי
 היינו תראה להוציא משם את החיות אלקית ושטא תאמר הלא גם בדברים אסורים נמצא
 ניכ חיות אלקית המחיי אותם ואעשה כן אני להוציא בלעו ספיו ושפרשיי עיה ברוח קרשו
 זהו דוקא במלחמת הרשות דבר הכתוב היינו כמותר לך כמשחזיל עיה אכל חלילה
 דבר האסור לך.

האזינו

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי ידוע שאורייתא בלא דויר לא סרחה
 לעילא גם כי יראת שמים דבריו נשמעים וזהו כונת הכתיב האזינו השמים ואדברה
 פי' כשימרח לעילא או ותשמע הארץ אמרי פי' והבן

